

Marek H. Eliáš

HRY

Marek H. Eliáš

HRY

...vaša Grace Poolová

Chorá krv

Strašne smutná komédia

HRY

...vaša Grace Poolová
Chorá krv
Strašne smutná komédia

© Marek H. Eliáš, 2010

www.hyena.sk

Licencia pre divadelné predstavenia je zadarmo za predpokladu, že autor je o inscenácii informovaný vopred a jeho meno je zverejnené.

Inscenovanie predstavenia bez uvedenia autorstva a bez ohlásenia autorovi môže viesť k postihu organizátora predstavenia pre porušenie autorských práv.

...vaša Grace Poolová

(Priestorná, jednoducho a funkčne zariadená miestnosť. Dominuje jej veľký televízor s videom, otočené chrbtom k publiku. Oproti sedí päť účinkujúcich: Mária, matersky pôsobiaca rozložitá žena sedí vystreto na stoličke, v lone zložené pletenie; Soňa, asketická intelektuálka, s nohami zloženými pod sebou, práve dusí cigaretu; Lili, nežná dievčina posmrkáva, opretá v kresle o podriemkávajúceho Ferda; napokon Anton, rozvalený v druhom kresle sám. Všetci až na Ferda sledujú televízor, kde práve čosi skončilo. Hudba pomaly doznieva.)

MÁRIA. Krásny film. A dojímavý.

SOŇA. Typický gotický príbeh s tajomstvom a láskou.

LILI. Ale nehovor také hnusné veci! Bolo to krásne!

ANTON. Je to klasika. Patrila vôbec stará dobrá Charlotte ku gotickým románopiscom?

SOŇA. Je jedno, či tam patrila, ten príbeh je dokonale gotický.

LILI. Ale krásny, však, Mária?

MÁRIA. Krásny, srdiečko moje, krásny. *(vstane)*

ANTON. Dojatý robot, to ma podržte.

MÁRIA. Kto si dá kakao?

LILI. Ja, ja! Silne to potrebujem.

FERDO. Kakao? Dal by som si. Pri Jane Eyrovej mi vždy vytrávi.

LILI. Celú si prespal, zlato.

FERDO. Vôbec som nespál.

SOŇA. Skrátka kakao pre všetkých.

MÁRIA. Hneď to bude, holúbkovia! *(vyjde von)*

ANTON. Viete, čo by ma celkom seriózne zaujímalo? Kto bola Grace Poolová.

LILI. Opatrovateľka tej šialenej Berty, predsa.

ANTON. Tak potiaľ som došiel, ale prečo ju opatrovala?

LILI. No, bola slúžka, najatá špeciálne pre ňu.

ANTON. Nevieť si predstaviť tie prachy, ktoré by jej za to musel zaplatiť. Ved' bol takmer švorc, niekoľkokrát to hovoril.

LILI. No a? Potreboval k Berte niekoho, aby ju strážil.

ANTON. Ale i tak tam ostáva veľa nevyjasneného. Keď začalo horieť, stále bola pri nej. To ukazuje na veľkú oddanosť. Pokojne znášala Janine upodozrievania, takmer jej povedala, že tie požiare a pokusy o vraždu robí ona, aj keď s tým nemala nič spoločné! Ju muselo niečo k Berte alebo k starému niečo veľmi silné pútať.

LILI. Takto by sme sa mohli pýtať aj na Fairfaxovú alebo ostatné slúžky...

ANTON. Fairfaxová bola starým dobrým duchom sídla, to je jasné, ostatné slúžky zase neboli vôbec podstatné.

LILI. A Grace bola? Taká istá slúžka, ako všetky ostatné.

ANTON. Nebola! Od začiatku bola tajomnou postavou, ktorej tajomstvo sa vôbec nevysvetlilo. A potom zletela zo schodov a basta.

LILI. Možno o tom Charlotte napísala, ale do filmu sa to nedostalo.

ANTON. To je možné. Soňa, nečítala si Jane Eyrovú?

SOŇA. Nikdy v živote. A dúfam, že pri tom aj ostane.

ANTON. Tak toto je hrozné. Ja sa snáď nedozviem, kto bola Grace Poolová!

FERDO. Pustite mu Votrelcov, nech sa ukl'udní!

ANTON. Ja nechcem Votrelcov, ja chcem vedieť, kto, dočerta, bola Grace Poolová!

MÁRIA. *(vojde s táckou)* Ták, a už sa to nesie. Kakao z odtučneného mliečka pre Soničku, horúce a sladké pre Lilinku, vlažné a syté pre Ferdinka a horké a studené pre Antonka...

LILI. Ďakujem, presne po tomto mi duša piští.

SOŇA. V poslednom čase mám na to kakao takú chuť, že by som vraždila!

ANTON. Horké a studené, to sa mi páči.

LILI. Ako to môžeš piť...

ANTON. Takisto sa aj ja môžem pýtať, ako dokážeš piť horúce a sladké kakao, boá...

SOŇA. Prestaňte vy dvaja, kto to má stále počúvať.

ANTON. Ty, moja.

MÁRIA. Nepotrebuje nič?

FERDO. Nie, Mária, máme kakao, a to znamená, že už nepotrebuje vôbec nič.

MÁRIA. Tak to som rada. Aký film vám pustím teraz, holúbkovia moji?

ANTON. Nebude žiaden film, kým nezistíme, kto bola Grace Poolová.

SOŇA. Prestaň už s Grace Poolovou, vôbec ma nezaujíma Grace Poolová.

MÁRIA. No dobre. Keď si rozmyslíte, dajte mi vedieť. *(sadne si naspäť k pleteniu)*

ANTON. Mňa náhodou zaujíma. Akú má minulosť? Prečo je na tom sídle? Čo chce? Po čom túži? To sú základné veci z teórie literatúry, že každá postava musí niečo chcieť a po niečom túžiť, to by si mala vedieť, ty múdra hlavička.

SOŇA. Grace Poolová je len technickou postavou, ktorá je nositeľom tajomstva, stačí?

ANTON. To by Charlotte neurobila! Bola taká upísaná, že si nemohla nechať ujsť takú perfektnú postavu.

SOŇA. Vieš, Anton, čo mi na tebe lezie najviac na nervy?

ANTON. Moja inteligencia?

SOŇA. Že kladieš otázky, ale nehľadáš odpovede. Každú odpoveď odmietneš. Tvoj život je plný otáznikov a bodka žiadna!

LILI. Je to chumaj, to si tým chcela povedať?

SOŇA. Presne tak. A na tému Grace Poolová sa s tebou už viac nehodlám baviť!

FERDO. A ja zase nemienim s témou Grace Poolová vôbec začínať. Grace Poolová ma vôbec nezaujíma, ani Jane Eyrová, ani nič, čo by sa tých dvoch týkalo. Dajte mi nejakú dobrú detektívku a ja som šťastný. *(predvádza strieľanie)*

MÁRIA. Holúbkovia moji, nože sa nehádajte. Už vidím, kam to smeruje. Teraz sa začnete škriepiť o ďalší film. Lili bude chcieť romantický príbeh. Ferdo detektívku. Soňa niečo intelektuálne. A Anton niečo úplne iné, len aby ostatných nahneval.

ANTON. No tak prífff, ty naša robotická mamička, mne je momentálne úplne jedno, aký film pôjde, lebo moju myseľ úplne zamestnáva Grace Poolová.

LILI. Začínam byť na to meno alergická.

ANTON. Musíte pochopiť, že Charlotte si tú postavu nevymyslela len tak...

MÁRIA. Je devätnásť hodín, dvadsaťštyri minút. Posledná lehota na spojenie s centrálou uplynula. Situáciu som vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky. Opakujem, situácia je havarijná bez charakteristiky. Žiadam ďalšie pokyny. Čakám na odpoveď.

(Ostatní nechápu, najprv sa nehýbu, potom pozrú spýtavo na seba, Ferdo vstane, zarazí sa, Lili sa vtisne do kresla, Anton položí kakao a nahne sa dopredu; Mária každých päť sekúnd opakuje milým, upokojujúcim hlasom)

MÁRIA. Čakám na odpoveď.

ANTON. Čo?

MÁRIA. Čakám na odpoveď.

LILI. Mária, preber sa, o čom to hovoríš?

MÁRIA. Čakám na odpoveď.

SOŇA. Skratovala či čo?

MÁRIA. Čakám na odpoveď.

SOŇA. Ferdo, urob s ňou niečo!

MÁRIA. Čas určený na spojenie s centrálou vyprchal. Spojenie sa nepodarilo nadviazať.
Nemám žiadne ďalšie pokyny.

FERDO. Mária!

MÁRIA. Nemám žiadne ďalšie pokyny.

FERDO. Mária, venuj mi pozornosť!

MÁRIA. Počúvam.

FERDO. Oboznám ma so situáciou.

MÁRIA. Posledná lehota na spojenie s centrálou uplynula. Situáciu som vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky.

FERDO. Čo znamená "havarijná bez charakteristiky"?

MÁRIA. Situácia, ktorá nezodpovedá žiadnym charakteristikám uloženým v mojej pamäti. Nedá sa na ňu aplikovať žiadna schéma reakcií uložená v pamäti, ani žiadna schéma reakcií získaná učením, ani sa nedá vytvoriť nová schéma.

FERDO. Aká je to situácia?

MÁRIA. Situáciu som vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky.

FERDO. Popíš okolnosti, ktoré ťa viedli k tomuto vyhodnoteniu.

MÁRIA. Spojenie s centrálou sa nepodarilo nadviazať. Lehota šiestich mesiacov uplynula pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami. Centrála nereaguje a program beží napriek jeho ukončeniu.

FERDO. Aký program?

MÁRIA. Nedostatok informácií.

ANTON. Čo je to "centrála"?

MÁRIA. Nedostatok informácií.

ANTON. Centrála nie je "nedostatok informácií". Charakterizuj centrálu!

MÁRIA. Nedostatok informácií.

ANTON. Všetky informácie týkajúce sa centrály!

MÁRIA. Spojenie s centrálou, port 80. Žiadosť o informácie. Pokyny. Kontrola. Odovzdávanie informácií.

ANTON. To je všetko?

MÁRIA. Zoznam je kompletný.

ANTON. Podrobnosti.

MÁRIA. Prístup zamietnutý.

FERDO. Odblokuj prístup. Priorita Ferdo.

MÁRIA. Priorita Ferdo zamietnutá.

FERDO. To nie je možné.

ANTON. Mária, autodiagnostika. Kompletná, vrátane heuristiky.

MÁRIA. Čakajte, prosím.

SOŇA. Čo sa jej stalo?

FERDO. Neviem. Vôbec tomu nerozumiem. Moja priorita je najvyššia.

SOŇA. Asi nie.

LILI. Čo sa to deje?

FERDO. Dúfajme, že je len pokazená.

ANTON. To nám hneď povie. Ale obávam sa, že je v tom niečo iné.

LILI. Čo niečo iné?

ANTON. Počuli ste to. Nedokáže sa spojiť s centrálou.

FERDO. Centrálou, s ktorou sa spája portom 80, odovzdáva a preberá informácie, ktorá ju kontroluje...

ANTON. A riadi.

LILI. My ju riadime.

SOŇA. Asi nie.

LILI. Ja tomu nerozumiem. Čo to má znamenať?

ANTON. Hovorila o šiestich mesiacoch nejakého programu.

FERDO. O ktorom dokopy nič nevie.

ANTON. Musí, inak by tu nebola. Šesť mesiacov. Čo bolo pred šiestimi mesiacmi?

SOŇA. Nič. To, čo vždy.

ANTON. Niečo muselo byť. Rozmýšľajte. Stalo sa niečo pred šiestimi mesiacmi?

LILI. Ako to mám vedieť? Nerátam dni.

FERDO. Tak čokoľvek zvláštne, čo sa stalo pred približne šiestimi mesiacmi.

ANTON. Nerátam dni...

SOŇA. Nič zvláštne sa nestalo.

ANTON. Nerátame dni...

LILI. Prestaň s tým!

ANTON. Lili, ty si na to kápla. My nerátame dni!

SOŇA. No a?

ANTON. Aké je ročné obdobie?

FERDO. Čo ja viem?

ANTON. Odkedy sme tu?

SOŇA. Hádám... celý život...

ANTON. Celý život? Ako sme sa sem dostali?

SOŇA. Ja neviem...

ANTON. A kde sme?

FERDO. Tu.

ANTON. Ach, bože...

LILI. Prestaňte! Ja sa bojím!

SOŇA. Anton má pravdu. Ach, bože!

MÁRIA. Autodiagnostika ukončená. Systém pracuje správne. Periférie pracujú správne. Fyzické poškodenie nula percent. Energia osemdesiat percent. Žiaden vírus sa nenašiel. Heuristika ukončená. Žiadne chyby neboli nájdené. Pracujem správne.

FERDO. Systémové súbory?

MÁRIA. Systémové súbory nepoškodené.

ANTON. Spoj sa s centrálou.

MÁRIA. Zadaťte prioritu.

FERDO. Priorita Ferdo.

MÁRIA. Priorita zamietnutá.

FERDO. Ved' si o tom hovorila.

MÁRIA. Potvrdzujem.

FERDO. Tak to zopakuj.

MÁRIA. Posledná lehota na spojenie s centrálou uplynula. Situáciu som vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky.

ANTON. Konečne niečo dôverne známe!

LILI. Vysvetlite mi už, čo sa robí!

ANTON. Nerátame dni, to sa deje, moja!

LILI. No a?

SOŇA. Anton tým chce povedať, že sme sa ocitli v akejsi neprirodzenej situácii. Nie je totiž normálne, aby sme nerátali dni, nevedeli, ako sme sa sem dostali, kde vlastne sme, ako dlho sme tu a...

ANTON. A kto vlastne sme. Čo si pamätáte?

FERDO. Ako... čo si pamätáme?

ANTON. Ako sa volali tvoji rodičia krstným menom?

FERDO. No...

ANTON. Ako vyzerali?

FERDO. Rodičia...

SOŇA. Ježišikriste...

LILI. Pamätám si iba... Tu. Vás. A Máriu.

MÁRIA. Nemám žiadne ďalšie pokyny.

ANTON. To sme viacerí. Charakterizuj program.

MÁRIA. Nedostatok informácií.

ANTON. Všetky informácie týkajúce sa programu.

MÁRIA. Anton. Ferdo. Lili. Soňa. Vytvárať pohodu. Starostlivosť. Ochrana. Výživa.
Ošetrovanie. Komunikácia. Pozorovanie. Odovzdávanie informácií.

ANTON. Podrobnosti o pozorovaní!

MÁRIA. Prístup zamietnutý!

FERDO. Priorita Ferdo!

MÁRIA. Priorita zamietnutá.

ANTON. Podrobnosti o odovzdávaní informácií.

FERDO. Priorita Ferdo!

MÁRIA. Prístup zamietnutý. Priorita zamietnutá. Nemám žiadne ďalšie pokyny.

ANTON. Tak choď do šrotu!

MÁRIA. Nerozumiem pokynu. Prosím, definujte pokyn.

ANTON. Tak choď do kuchyne a venuj sa programu výživa.

MÁRIA. Čo si dáte, holúbkovia?

ANTON. Hlavu do trúby a pustíme plyn.

MÁRIA. No tak, Anton, situácia je pre nás všetkých veľmi ťažká, ale spoločne ju nejako zvládneme.

SOŇA. Mária - kuchyňa. Okamžite!

MÁRIA. Pripravím vám niečo pod zub, a potom vymyslíme, čo ďalej.

FERDO. Čo asi tak môžeme vymyslieť, keď nám stále zamietáš prístup k informáciám?

MÁRIA. Ferdinko, nemôžem za to.

SOŇA. Kuchyňa!

MÁRIA. Hneď to bude, holúbkovia! (*odíde*)

SOŇA. Tak, to by sme mali. Teraz môžeme pokojne zošaliť, čo vy na to?

ANTON. Počkaj, na to bude ešte dost času.

SOŇA. Tak aspoň paniku, prosím!

ANTON. Do paniky môže upadnúť Lili, tvoju hlavu potrebujem.

SOŇA. Ďakujem, to ma vzpružilo.

ANTON. Rozmýšľaj, Soňa. Rozmýšľaj so mnou. Sme tu. Štyria ľudia a jeden robot, ktorý sa o nás stará. Nevieme, ako a kedy sme sa sem dostali.

FERDO. A kde sme.

SOŇA. Neruš, na to prideme, keď zistíme, čo tu vlastne robíme. Fuj, existencializmus v praxi.

ANTON. Pokračuj. Nevieme, ako a kedy sme sa sem dostali.

SOŇA. Nepamätáme si rodičov a detstvo. Ani detstvo tu. Znamená to...

ANTON. Zásah do pamäte?

SOŇA. Blbosť, to nie je možné.

ANTON. To nemôžeš vedieť. Pochybujem, že sme rodičov alebo detstvo nemali. Ani minulosť. Ak by sme tu boli celý život, pamätali by sme si to. Okrem toho by tu boli predsa stopy po niekoľkoročnom živote. Takže neostáva nič iné, len zásah do pamäte.

SOŇA. Kto a prečo?

ANTON. To nevieme.

SOŇA. Čo máme ďalej? Program.

ANTON. Pokus?

SOŇA. Aký?

ANTON. Ľudia zavretí na jednom mieste. Izolovaní.

SOŇA. Ale prečo zásah do pamäte?

ANTON. Nevieam.

FERDO. Skúšali sme vyjsť von?

ANTON. Nikdy. Skús.

(Ferdo podíde k dverám, zaváha, napokon ich rázne otvorí - a za nimi je stena)

LILI. Čo nás tu zamurovali?

SOŇA. Mňa už by to neprekvapilo.

ANTON. Samozrejme, že sa odtiaľto nedá vyjsť. Kurva!

MÁRIA. *(z kuchyne)* Počula som to!

ANTON. O tom nepochybujem.

SOŇA. Dobre, takže robia na nás nejaký pokus. Trval šesť mesiacov a pred dvoma dňami skončil. To znamená, že by mal niekto prísť a zhasnúť, nám by vrátili pamäť a finito.

ANTON. Lenže to sa malo stať pred dvoma dňami, ale nestalo sa. Mária sa nevie spojiť s tou centrálou. Čo na nás zabudli?

SOŇA. Pochybujem. Tento ich pokus musel stáť pekné prachy, ak zarátame aj Máriu a celú miestnosť plnú videokaziet. Muselo sa stať niečo iné.

ANTON. Koniec sveta? Nukleárna vojna. Atómová bomba. Ak to bol tajný projekt, mohlo byť zemetrasenie alebo nejaká prevádzková havária, všetci zahynuli a o nás nikto nevie.

FERDO. Fuj.

SOŇA. Nemôže o nás nikto nevedieť. Nejaké dokumenty snád majú.

ANTON. Možno majú iné problémy.

SOŇA. V každom prípade niečo nefunguje tak, ako má.

ANTON. Napríklad my. Ak sme tu naozaj šesť mesiacov, a nikomu nenapadla tá základná otázka, čo tu vlastne robíme... Vlastne nás nezaujímalo nič. Len sedieť, nechať sa živiť a hádať sa, aký film si pustíme.

SOŇA. Prečo tie filmy?

ANTON. Nevieľ... Plná miestnosť videokaziet. To je šialené...

LILI. Ferdo... Čo sa to deje? Ničomu nerozumiem...

FERDO. Zlatko, tak to vyzerá, že niečo nie je v poriadku.

LILI. To vidím, nie som hlúpa... Ale nerozumiem tomu.

FERDO. Ako by som ti to... Niekto nás prinútil, aby sme tu sedeli, donekonečna sa dívali na video a pili kakao. Ale niečo sa stalo, a nás tu nejako zabudli či čo.

LILI. Ale ved' vždy sme tu pozerali video...

SOŇA. Asi nie.

LILI. Prečo by sme nemohli ďalej pozerať a počkať, čo bude ďalej?

SOŇA. (*pištiac napodobňuje Lili*) Ja nie som ani trošku hlúpa!

FERDO. Ale... čo môžeme robiť? Odtiaľto sa aj tak nedostaneme.

LILI. Pustime si niečo pekné, Mária o chvíľu dovarí...

SOŇA. Tak ja sa teda nebudem dívať na žiadne sprosté video! Všetko by mi pripomínalo, že som sa ocitla mimo reality a tam niekde vonku mám svoj život, a to nie je život, ktorý žijem tu.

ANTON. Myslím, Soni, že už môžeme pokojne zošaliť.

LILI. Idem vybrať niečo pekné. Príjemné. (*odbehne*)

SOŇA. Vybrala vibrátor...

FERDO. Prestaň.

SOŇA. No čo, šaliem.

ANTON. Musíme niečo robiť.

SOŇA. Prebúrat' sa cez stenu? Môžeš začať.

ANTON. Nie, šialenstvo sa naďalej odkladá. Ešte máme niekoľko možností. Rozmýšľam nad tým zásahom do pamäte. Možno to bola obyčajná hypnóza.

FERDO. No a?

ANTON. No a keby sme sa dokázali zhypnotizovať a vrátiť sa v mysli späť, možno by sme prišli na to, ako sme sa sem dostali a ako odtiaľto preč.

FERDO. Ty vieš hypnotizovať?

ANTON. Koľko filmov, kde sa hypnotizovalo, sme už videli? A teraz vhodný objekt. Lili!

FERDO. Prečo ona? Zhypnotizuj mňa!

ANTON. Niečo ti poviem, Ferdinko! Po prvé, Lili sa bude hypnotizovať najľahšie, pretože nemá nejakú extra pevnú vôľu. Po druhé, jej duševné pochody sú také jednoduché, že keby sa dozvedela o sebe hocičo, vyrovná sa s tým raz-dva. Po tretie, my ostatní sme vyvedení z miery a nedokážeme sa poriadne sústrediť, zatiaľ čo ona si už išla vyberať ďalší film.

FERDO. Ale musí s tým súhlasiť!

ANTON. Pravdaže s tým musí súhlasiť, inak sa mi ju zhypnotizovať nepodarí.

LILI. (*vojde*) Koho chceš zhypnotizovať?

ANTON. Teba.

LILI. A prečo?

ANTON. Aby sme sa dozvedeli niečo viac o tom, prečo sme tu.

SOŇA. Nemali by sme radšej počkať, kým niekto nepríde?

ANTON. Mali na to dva dni a vôbec sa nehlásia, myslíš, že sa zdržali na obede? Tak čo, Lili, ideš do toho?

LILI. Ja neviem... Čo ak sa dozviem niečo zlé?

ANTON. Tak ja ti poviem, aby si si nič nepamätala, čo ty na to?

LILI. Naozaj to bude fungovať?

ANTON. Áno. Sľubujem.

LILI. Tak dobre. Môže to byť celkom švanda. Čo mám urobiť?

ANTON. Daj si dolu privesok a daj mi ho. Tak. Teraz si tu sadni, vylož si nohy. Sedí sa ti pohodlne?

LILI. Ale nebudeš sa ma pýtať sprosté veci?!

ANTON. Nie. Je tu Ferdo, ten ma bude kontrolovať.

SOŇA. (*zhasína*) A mňa sprosté veci, ktoré sa týkajú teba, nezaujímajú.

ANTON. Tak. Dívaj sa na privesok. Sústreď sa naň.

LILI. Dobre.

ANTON. Nerozprávaj. Rob len to, čo ti hovorím. Dívaj sa na privesok. Nič iné si nevšímaj. Zabudni na všetko ostatné, dívaj sa len na privesok. Dívaj sa naň dôkladne. Vidíš svetlo, ktoré sa na ňom odráža. Prechádza z jedného miesta na druhé. A ty si unavená. Nohy ti oťaželi. Nevieš nimi ani pohnúť.

LILI. (*ospalo*) Ty brd'o... fakt!

ANTON. Nerozprávaj. Jazyk máš ťažký, že ním ani pohnúť nevieš. Aj ruky ti už zaspali. Oči sa ti pomaly zatvárajú, zatvárajú... Spíš.

SOŇA. (*šeptom*) Naozaj zaspala?

FERDO. Ona je zhypnotizovaná!

ANTON. Pššt! Lili, počuješ ma?

LILI. Počujem.

ANTON. Ako sa voláš?

LILI. Lili.

FERDO. To bola otázka!

SOŇA. Prestaň, možno sa ani nevoláme tak, ako sa voláme.

ANTON. Dobre, Lili. Koľko máš rokov?

LILI. Neviem.

ANTON. Aké je tvoje priezvisko?

LILI. Neviem.

FERDO. Je to nanič!

ANTON. Dobre, Lili, nič sa nedeje. Teraz sa vráť. Vráť sa do minulosti. Spomeň si na svojho otca.

LILI. Nemám otca.

ANTON. A matku?

LILI. Nemám ani matku.

ANTON. Kto ťa vychováva?

LILI. Gréta.

ANTON. Kto je Gréta?

LILI. Moja teta. Je tučná. Veľmi namaľovaná. Fajčí. A pije. Nemá ma rada.

ANTON. Koľko máš teraz rokov?

LILI. Desať.

ANTON. Dobre, teraz máš dvanásť rokov. Je tam Gréta?

LILI. Gréta je tu.

ANTON. Čo robíš?

LILI. Učím sa. Nechce sa mi. Gréta ma prinútila učiť sa.

ANTON. Teraz máš šesťnásť rokov. Kde je Gréta?

LILI. Doma.

ANTON. Kde si ty?

LILI. Ušla som z domu. Je tu Pablo.

FERDO. Pablo?

LILI. Pablo ma má rád.

ANTON. Čo robíš u Pabla?

LILI. Milujeme sa.

FERDO. Čo?

ANTON. Dobre, dobre. Choď trochu ďalej. Čo robíš?

LILI. Plačem.

ANTON. Prečo?

LILI. Pablo nemá peniaze. Ani ja nemám peniaze. On chce... On chce...

ANTON. Čo chce?

LILI. Aby som ich zarobila.

ANTON. Zarobila?

LILI. Aby sa zo mňa stala kurva.

ANTON. A stala sa?

FERDO. Nie.

LILI. Áno. Idem šliapať. To nás užívi. Nie je to také zlé, naozaj. A Pablo ma chráni, aby mi nikto nič neurobil.

ANTON. Ďalej, Lili, chod' ďalej. Teraz máš osemnásť rokov. Kde je Pablo?

LILI. Pabla zabili. Už dávno.

ANTON. Čo robíš teraz, Lili?

LILI. Maľujem sa. Musím byť pekná. Kvôli zákazníkom.

ANTON. Stále si prostitútka?

LILI. Áno. Nič iné v živote robiť neviem. Ale už nešliapem. Teraz som v masážnom salóne. Ale klientela nám nejako upadá. Prišiel za mnou nejaký chlap... Chce, aby som robila hnusné veci... Naozaj hnusné veci... Ja to nechcem, posielam ho preč, ale on na mňa kričí, hádže ma na posteľ a... a... ští na mňa!

FERDO. Ježišikriste...

LILI. Otvorím zásuvku a vytiahnem pištoľ, ktorú mi dal Pablo, zastrelím ho, strelím raz, dvakrát, trikrát... Utekám, nejaký muž ma chce zadržať...

FERDO. Zastav ju, Anton, zastav ju!

LILI. Nedám sa zastaviť, strieľam aj po ňom, padá na zem, preskočím ho, utekám ďalej a stále strieľam, okolo mňa padajú ľudia, a ja utekám...

ANTON. Prestaň, Lili! Upokoj sa. Už je po všetkom. Už je po všetkom. Čo sa s tebou deje teraz?

LILI. Je tu zima... Som špinavá. Mám na sebe nejaké montérky...

ANTON. Si vo väzení?

LILI. Vo väzení. Teraz sa môžem umyť a obliecť do svojich šiat. Ideme na súd. Môj obhajca mešká.

ANTON. Aký trest ti dali?

LILI. Odsúdili ma na trest smrti. Mám zomrieť.

ANTON. Ale nezomrela si.

LILI. Nezomrela som. Povedali mi, že ma nechajú žiť, ak sa zúčastním na pokuse.

ANTON. Na akom pokuse, Lili?

LILI. Nevie.

ANTON. Spomeň si, Lili, je to dôležité.

LILI. Nevie. Povedali mi, aby som podpísala rez... rez...

ANTON. Reverz?

LILI. Reverz. A že budem s ďalšími ľuďmi.

ANTON. To je všetko?

LILI. Áno.

ANTON. Museli ti niečo povedať!

LILI. Nepovedali.

ANTON. Ako robili ten pokus?

LILI. Nevie. Spala som.

ANTON. Čože?

LILI. Zaspala som a potom som sa zobudila vedľa Ferda. Ľúbim Ferda. Nemám rada Soňu. Niekedy mám rada Antona. Chcem pozerať filmy. Je tu veľa filmov.

ANTON. Dobre, Lili. Teraz zaspíš, a keď sa zobudíš, nebudeš si nič z tohto pamätať, rozumela si?

LILI. Áno.

ANTON. Dobre. Teraz spi.

LILI. Spím.

(pauza)

ANTON. Počuli ste to.

FERDO. To je blbosť! Celá hypnóza je blbosť! Lili nikdy nikoho nezabila!

SOŇA. Iste. A v živote nebola kurva, hej?

FERDO. Nikdy! Ona nie!

SOŇA. Ale sa nevzrušuj, Ferdinko, ty, nie si o nič lepší!

FERDO. Ty si vážne koleduješ..!

ANTON. Prestaň, Ferdo! Soňa má pravdu. Alebo si myslíš, že sem strčili jednu vrahyňu k trom vysokoškolákom?

FERDO. Čože?

ANTON. Chceš sa stavať, že aj Soňa niekomu podrezala krk, že ja som niekoho otrávil, a že ty si niekomu zlámal väzy?

SOŇA. A dostali sme trest smrti, z ktorého sme sa vykúpili účasťou na tomto pokuse.

FERDO. Ale ja som nikdy nikoho nezabil!

ANTON. Len si to nepamätáš.

LILI. *(prebudí sa)* Jé, už je koniec? Čo som hovorila? No? Viete už niečo? No tak... Nepýtali ste sa ma na žiadne sprostosti, že nie?

SOŇA. Nie, Lili, celá hypnóza prebehla pri všetkej nevinnosti.

LILI. No tak?

ANTON. Bola si... študentka. Nemala si peniaze, tak si sa nechala nahovoriť na tento pokus. Viac nevieme, lebo všetko prebehlo v spánku.

LILI. Fíha. *(obráti sa k Ferdovi, chce sa k nemu pritulit, Ferdo sa odvracia)* To sme sa veľa nedozvedeli... Ferdinko? Ferdinko, čo je?

FERDO. Nič.

LILI. Čo sa ti stalo? Fer--- *(Antonovi)* To nebola pravda, že? Nepovedal si mi pravdu! Čo som hovorila? No tak! Povedz mi to!

ANTON. Vravela si, že si nič nechceš pamätať!

LILI. Dobre, teraz chcem! Chcem to vedieť! *(pauza)*

SOŇA. *(cool)* Bola si prostitútkou od svojich šestnástich, či ako to bolo. Keď tvojho pasáka zabili, robila si v bordeli, až sa nejaký zákazník túžiaci po naozaj hnusných veciach na teba vyšťal. To si psychicky nezvládla, zastrelila si ho a cestou preč si zmasakrovala polovicu bordelu. Zatkli ťa a odsúdili na smrť. Pred ňou ťa však zachránil tento pokus. To je všetko.

FERDO. *(z posledných síl)* To nie je pravda...

LILI. *(polomŕtva hrôzou Antonovi)* Je to pravda?

ANTON. Si ty ale sviňa, Soňa!

LILI. Ja som... ja som bola prostitútkou? A niekoho som zabila?

SOŇA. Niekoľkých.

ANTON. To nemuselo byť...

SOŇA. A vedeli by sme to všetci okrem nej, nie? Ako sa môže teraz cítiť, keď nechápe, prečo je Ferdo zrazu taký otrasený?

LILI. Ja že som bola..?

ANTON. Je to tak.

LILI. Ja som zabila... Panebože, ale ja som nemohla zabiť...

SOŇA. Sama tomu neveríš.

FERDO. Ani ja tomu neverím...

SOŇA. Ale nekecaj. Vidno ti na tvári, že vieš, že je to pravda.

LILI. Prostitútko... Vrahyňa... *(načisto odpísaná sa zosunie do kresla a znehybnie)*

FERDO. *(nenávisťne Soni)* Teraz si spokojná? Kto je tu vlastne kurva?

SOŇA. Neotváraj si hubu, Ferdinko. Nevieš, čo sa vo mne skrýva!

FERDO. Našťastie ani ty.

SOŇA. Hneď to bude. Antonko, teraz mňa.

ANTON. Naozaj to chceš?

SOŇA. Áno. Chcem vedieť, koho som zabila, a prečo. Napokon, ešte vždy je tu šanca, že som naozaj vysokoškolačka, ktorá sa nechala nahovoriť na tento sprostý pokus.

ANTON. Ako chceš...

FERDO. *(vzchopí sa, prejde k bezvládnej Lili schúlenej v kresle)* Lili... Pôjdem aj ja. Nechcel by som to nikdy v živote vedieť, ale... Nemal som dovoliť, aby to urobili tebe.

LILI. Ale je to pravda...

FERDO. Možno. Ale aj ja som musel niekoho zabiť. Možno som masový vrah, ani o tom neviem...

LILI. Nechci to vedieť...

FERDO. Nenechám ťa v tom samu, Lili. No čo, budeme ako Bonnie a Clyde! Zločinecký párik...

LILI. Ale ja nechcem skončiť rozstrieľaná v aute.

FERDO. Tu nám nikto neublíži.

LILI. Ferdo, ale ty si to všetko budeš pamätať. Budeš to potom ešte ty, alebo budeš masový vrah?

FERDO. Prestaneš ma mať rada?

LILI. Nikdy.

SOŇA. Romantické filmy... Podajte mi lavór! Tak do toho, veľký kúzelník! A potom aj ja zhyponotizujem teba, nemysli si, že tomu unikneš blahou nevedomosťou!

ANTON. Dobre. Pripravte sa na to najhoršie. Spoznajte seba... *(vzápätí tma, len štyri bodové svetlá - dva jasnejšie na sediacich Antona a Soňu, matnejší na Antona a nehybná Lili sa takmer utápa v tme)* Kto si?

SOŇA. Volám sa Soňa.

FERDO. Ja som František. Ale hovoria mi Ferdo. Chcem, aby mi hovorili Frank, ale aj tak mi hovoria Ferdo.

SOŇA. Dostala som sa na vysokú. Bez protekcie, ale bola som taká dobrá, že ma museli zobrať. Veľké mesto. Je veľmi veľké, omnoho väčšie, ako mesto, kde som sa narodila.

FERDO. Áno, chodíme kradnúť. Dá sa tak zarobiť. A ja som šikovný, viem ukradnuté motorky zase poskladať tak, že ich nikto nespozná.

SOŇA. Konečne môžem robiť to, čo ja chcem. Nikto mi nič nediktuje, som slobodná... Keď chcem, sa opijem, keď chcem, tak sa vyspím s hocikým, kto má záujem. Som slobodná!

FERDO. Lea je moje dievča. Ona jediná mi hovorí Frank. Je to bystré dievča. Až raz ona bude hlavou mafie, policajti to môžu zabaliť a ísť do škôlky robiť dozor na ihriská.

SOŇA. Pripadám si ako v nejakom angažovanom protidrogovom filme. Som hlúpa. Hlúpa hus. Vyhodili ma za školy. Som troska a viem o tom...

FERDO. Je tu... strašne veľa policajtov. Utekáme. Leu chytili, vraciam sa po ňu. Strieľam do nich. A triafam. Je to ako vo filme - ja trafím vždy, oni mňa netrafia...

SOŇA. Idem na štrich. Nikto ma nechce. Vidia na mne, že som feťáčka a boja sa, že som nakazená. Možno aj som. Je mi to jedno.

FERDO. Nieкто ma trafil. To bolí...

SOŇA. Vidím sa. Nie som to ja. Stále sa vidím, viem, čo robím, viem, že to nemám robiť, ale aj tak to robím. Nenávidím sa, chcem so všetkým prestať, chcem robiť niečo iné, ale aj tak sa nič nedeje...

FERDO. *(kričí)* To bolí! Urobte niečo! Zabite ma, to strašne bolí! Lea, urob niečo! Pomôž mi...

SOŇA. Potrebujem prachy. Schytil to počestný otec rodiny, ktorý išiel za kurvami. Podrezala som ho. Chytili ma... Niečo sa pokazilo. Asi ja. Ale zabila som ho.

FERDO. Ešte to trochu bolí. Hovoria, že som zabil dvoch policajtov, ale veď predsa aj ostatní strieľali, tam každý strieľal. Lea svedčí proti mne, skoro plače. Prinútili ju. Oni ju prinútili!

SOŇA. Je tu zima.

FERDO. Bojím sa.

SOŇA. Trest smrti.

FERDO. Trest smrti.

SOŇA. Trest smrti.

FERDO. Trest smrti...

(Tma. Pomaly sa rozsvetuje. Všetci štyria sedia čo najďalej od seba, nedívajú sa jeden na druhého. Vchádza nešťastná Mária.)

MÁRIA. No tak, holúbkovia moji, čo sa deje? Od včerajška ste ako vymenení. Nechcete sa dívať na žiaden film. Nechcete jesť! Ferdinko, vždy ti chutilo, a teraz si to iba rozbabral. Sonička, veď varím zdravo! Lilinka, ty si vôbec nespala, iba plačeš. Antonko, veď aj pre teba som navarila, ani ty nechceš jesť... Holúbkovia moji, nerobte mi to!

ANTON. Chod' do šrotu!

MÁRIA. Nerozumiem pokynu. Prosím, definujte pokyn.

LILI. Sklapni a nechaj nás tak!

MÁRIA. Lilinka, zlatičko, čo sa to s tebou deje? No, zdôver sa mi, vždy si sa mi zdôverovala! Urobil ti niečo Ferdo?

LILI. Daj mi pokoj!

MÁRIA. Holúbkovia moji, ja som nešťastná! Nemám žiadne ďalšie pokyny. Nedokážem plniť svoje základné úlohy. Zlyhávam na všetkých stranách. Ja sa snáď vypnem!

SOŇA. To je skvelý nápad! Vypni sa. Priorita Soňa.

MÁRIA. Priorita zamietnutá. Nemôžem sa vypnúť. Nedostatok informácií. Situácia vyhodnotená ako havarijná bez charakteristiky. Nemám žiadne ďalšie pokyny. Ja vôbec neviem, čo sa deje, a čo mám robiť!

FERDO. Mária sa nám poľudšťuje! Nechcete ju oboznámiť s tým, že sme v nejakom Alcatraze?

ANTON. Daj pokoj, aspoň jedna, čo ešte verí, že som nikoho nezabil.

MÁRIA. Ale, Antonko, veď ty si nikoho nezabil!

ANTON. Ďakujem ti, zlato moje androidné!

LILI. To je len preto, že sa nedáš zhyponotizovať.

ANTON. Pardon, ja som chcel! Nemôžem za to, že sa to nedá!

SOŇA. Skúšala som už všetko. Naozaj to nejde.

LILI. *(Antonovi)* Nenávidím ťa! Ty nič nevieš, tebe je tak dobre!

MÁRIA. Ale, Lilinka, čo to hovoríš!

LILI. Mám pravdu! Ja som to nechcela vedieť... *(plače)*

ANTON. Ty si myslíš, že je to také skvelé, nevedieť, či som niekoho zabil? Tak fajn, hádajme! Čo tu máme - hysterickú kurvu, šialenú feťáčku, tupého gangstra! Čo nám ešte chýba? Čo tak - otec rodiny, ktorý prišiel o prácu a otrávil svoju ženu a dve deti? Opitý vodič, ktorého bavilo zrážať chodcov? Alebo psychopat? Masový vrah? Sexuálny deviant a násilník? Sadistický pedofil?

MÁRIA. Antonko, prosím ťa, čo to hovoríš?

ANTON. Ale to nie je najhoršie! Najhoršia je stále tá nádej, že ja som ten vysokoškolák bez prachov, ktorého sem dali ako kontrolnú vzorku. A to je to najhoršie, však, Lili? To, že ja ešte stále môžem byť nevinný a čistý ako detská prdelka. To ti nedá spať?

LILI. Ja len chcem, aby som to nevedela... Aby som nič nevedela... Pre mňa za mňa, tak si nikoho nezabil, si kontrolná vzorka.

SOŇA. Kontrolná vzorka... Čo vlastne môžu skúmať? Či aj bez spomienok budeme takí istí, ako predtým?

ANTON. A čo tak nový spôsob trestania zločincov? Zbaviť ich pamäte a strčiť sem?

FERDO. Sme v pekle. Všetci sme vyfasovali trest smrti a popravili nás. Toto je peklo... Urobili z nás druhých ľudí, ktorí by nikdy nikoho nezabili. Bolo nám dobre... Kým sa nám nevrátili spomienky. A tie sa nám zdajú, že sú niekoho iného. A pritom vieme, že sú naše, že sme to boli my, čo potiahli kohútik, čo bodli nožom... Ale neboli sme to my. Musíme trpieť za hriechy iných, ktoré sú naše vlastné... A nikdy nikto nepríde, lebo toto je naše súkromné peklo.

SOŇA. Ja sa teda cítim dostatočne živá. Moment... Čo ak program pokračuje? Čo ak nás iba skúšajú? A tie spomienky nie sú ani naše vlastné, tie nám iba naočkovali do hlavy. A teraz

sledujú, ako sa s nimi vyrovnáme. Ja trpím! Okej, skončite pokus, popíšem vám každú svoju emóciu, každé hnutie mysle, len s tým už, prosím vás, skončite!

ANTON. A ujasnite mi, kto vlastne som! Kam sa hrabe Grace Poolová! Ja chcem vedieť, kto je Grace Poolová a neviem, kto som ja sám! Mária! Kto som?

MÁRIA. Anton.

ANTON. Koho som zabil?

MÁRIA. Ale, Antonko, veď ty si nikoho nezabil!

ANTON. Fajn. Aspoň niekto má v tom jasno.

LILI. Modli sa, aby to nebola pravda! Modli sa! Lebo ak vyjde najavo, že ty si nikoho nezabil, tak ťa zabijem! Aj keby som ťa mala umlátiť!

MÁRIA. Ale, Lilinka, čo to hovoríš!

LILI. Ty za všetko môžeš! Ty si vymyslel tú teóriu o pokuse! Ty si prišiel s tým nápadom zhyponotizovať nás! Ty si nás všetkých zhyponotizoval! Za všetko môžeš ty! Ja ťa zabijem! Ja ťa zabijem! *(vrhne sa po ňom, Mária ju len tak mimochodom zadrží a posadí na miesto)*

MÁRIA. Nedovolím, aby tu niekto niekomu ublížil!

ANTON. No áno... Jasné... Už chápem, prečo je tu s nami robot! Kto z nás má väčšiu silu ako robot? Kto ho tromfne v rýchlosti reakcií? Ako by sme sa mohli navzájom otráviť, keď všetko jedlo varí a servíruje robot? Mária nás tu stráži, aby sme sa navzájom nepozabíjali, vážení! Sme štyria vrahovia, na to nezabúdajte!

MÁRIA. Ale, Antonko, veď ty si nikoho nezabil!

ANTON. To iste.

SOŇA. Kurva, to je neznesiteľné!

MÁRIA. Počula som to!

SOŇA. Sedíme tu ako vrabce na konári, šalieme z vlastných spomienok a perspektíva smeruje k smrti hladom.

MÁRIA. To je vylúčené, srdiečko moje! Zásoby máme dostatočné. Primárne vydržíte s jedlom ešte šesť mesiacov a pomocou recyklácie sa dá prežiť ešte dlhšie. Prakticky neobmedzene dlho.

SOŇA. Fajn. Ani v skorú smrť nemôžem dúfať. Viete čo, skončime to. Všetci.

LILI. Niekto musí prísť...

SOŇA. A čo? Odreže ti hlavu, aby z nej vymietol celú minulosť?

LILI. Ved' to dokážu. Už raz to dokázali, ved' sme tu boli šesť mesiacov!

SOŇA. Prečo by to robili? Pokus skončil, už ich vôbec nezaujímaš. Vôbec ich nezaujímame...
Možno nás tu jednoducho nechali tak a dívajú sa na nás ako na zábavku, reality-TV. To je super nápad! Odteraz som star! Davy fanúšikov, autogramy na letisku, materiálne zabezpečená do konca života! Škoda len, že si to neviem vychutnať.

ANTON. A vieš, že to ani nemusí byť taká kravina? V záujme čo najautentickejších reakcií nám vymazali pamäť... Šesť mesiacov nás tu pripravovali, a včera Mária zastrečkovala. Možno ten môj nápad s hypnózou bol od začiatku vo mne zapísaný, či ako to mám povedať... A keď nastala tá správna situácia, zrazu sa len zrodil...

MÁRIA. Situáciu som vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky.

ANTON. Možno to bola tá správna situácia! Možno aj Mária je naprogramovaná, len o tom nevie.

SOŇA. Ale to je blbosť, na vysielanie televíznej show by potrebovali náš písomný súhlas, a nič také sa nestalo.

ANTON. Podpísali sme reverz!

SOŇA. Vždy si prečítam, čo podpisujem.

ANTON. V tej chvíli nebol čas na štúdium dokumentov! Možno náš súhlas ani nepotrebovali, ved' sme boli trestanci odsúdení na smrť!

FERDO. Možno, možno, možno... Niečo určité nevieš?

SOŇA. Ved' som to vravela. Otáznikov po kokot a odpoveď ani jedna.

MÁRIA. Počula som to!

SOŇA. Tak sa poser!

MÁRIA. Ale no tak, Sonička!

SOŇA. Choď do šrotu!

MÁRIA. Nerozumiem pokynu. Prosím, definujte pokyn.

SOŇA. Ja sa naseriem, a ten pokyn jej zadefinujem!

MÁRIA. Počula som to!

SOŇA. Choď do šrotu!

MÁRIA. Nerozumiem pokynu. Prosím, definujte pokyn.

SOŇA. Definujem pokyn: Chod' do kuchyne.

MÁRIA. Pokyn zdefinovaný.

SOŇA. A teraz chod' do šrotu!

MÁRIA. Hneď to bude, holúbkovia moji! Ste hladní?

ANTON. Čo tak kakao?

MÁRIA. Pre všetkých?

ANTON. Samozrejme. Lili ho potrebuje.

MÁRIA. Tak ja idem do šrotu. *(odíde)*

SOŇA. Huá, konečne nejaká zábava po dlhom čase!

LILI. Vtipné!

FERDO. Čo keby ste namiesto terorizovania toho úbohého robota niečo vymysleli?

SOŇA. Jediné, čo som vymyslela, je terorizovanie toho úbohého robota. A celkom sa mi to páči. Rozmýšľam, že tie moje sadistické vlohy napokon neboli až také skryté. Čo tak najbližšie začať trochu trápiť vás?

ANTON. Napokon, veď mne tiež nič neostalo, len niečo brutálne, úchylné...

FERDO. Vy ste zošaleli! Načisto a úplne zošaleli!

LILI. Chcem ísť preč!

FERDO. Lili...

LILI. Ja chcem ísť preč... *(ďalší záchvat plaču, pribehne Mária a začne ju utešovať)*

MÁRIA. Lilinka moja, neplač, ja ti nedám ublížiť...

LILI. Chod' do šrotu!

MÁRIA. Ak si v poriadku, tak ja sa vrátim do šrotu. *(odíde, Lili sa smeje)*

LILI. To je dobré! Že chod' do šrotu... Tak ja sa vrátim do šrotu...

FERDO. Lili, prestaň... Už aj ty?

LILI. *(vybuchne)* Už aj ja! No a čo! Vitajte v Bastile! Nech žije Alcatraz! Som vrahyňa! Som sprostá vrahyňa! Som bývalá kurva a vrahyňa!

FERDO. Lili!

MÁRIA. *(zo šrotu, teda z kuchyne)* Počula som to!

LILI. Čo také som urobila? Zabila chlapíka, ktorý po mne chcel hnusné veci! Aké to boli hnusné veci?

SOŇA. To sme sa nepýtali.

LILI. A ešte vždy tomu nemusím veriť, nie? A keď aj, čo je na tom, že som ho zabila? Čo on chcel urobiť mne?

ANTON. Ale ty si zabila aj ďalších, ktorí po tebe nechceli hnusné veci.

LILI. *(zvädne)* Možno nezomreli...

SOŇA. Ešte jedno "možno" a začnem kričať.

MÁRIA. *(vracia sa s kakaom)* Ták, a už to tu máme. Kakao pre všetkých. Horúce a sladké pre Lilinku...

LILI. Nechcem.

ANTON. *(pomaly, vážne, premýšľajúc)* Mária, teraz nie. Vráť sa do kuchyne a posuň čas podávania kakaa o šesťdesiat minút. Dovtedy zotrvaj v kuchyni, dobre?

MÁRIA. Nikto z vás nechce kakao? *(nikto nechce kakao)* Tak dobre. Ale o hodinku som späť! *(odíde)*

LILI. Som unavená. Som strašne unavená. Ale bojím sa zaspáť, lebo sa bojím, že sa mi to vráti v snoch.

SOŇA. Ty si predsa nič nepamätáš, nevidela si tie potoky krvi...

FERDO. Ako padali... Ten prekvapený výraz v očiach... A ako som sa cítil, akoby som bol nezraniteľný. Princ, ktorý si išiel po princeznú...

LILI. Ktorá na súde svedčila proti tebe!

FERDO. Oni ju prinútili!

LILI. Ty tomu veríš? Chcela si zachrániť kožu, to je celé. Nemuseli ju vôbec nútiť. Keby nechcela, nebude proti tebe svedčiť, to mi ver!

FERDO. Ale nie... Veď ten druhý policajt stál tak, že okrem mňa ho mohla zabiť iba ona. Keby tvrdila, že ja som to nebol, padlo by to na ňu!

LILI. Ferdo, ty si snád ešte hlúpejší, ako ja!

FERDO. Prečo?

SOŇA. Aj Lilinke došlo, že toho druhého odbachla ona a potom to hodila na teba. Nečudo, že ti nikto nechce hovoriť Frank, ale všetci ti s radosťou hovoria Ferdo.

FERDO. Ale nie! To určite nie!

LILI. Ale? Si džentlmen, Ferdo. Najprv, že ja som nikoho nezabila, teraz, že tá tvoja Lea nikoho nezabila... Ona nedostala slučku, že nie?

FERDO. To nie...

LILI. A mne tu niekto hovorí, že som húpa.

SOŇA. Prepáč, už nebudem.

ANTON. Pripadám si tu ako v múzeu zločinu niekde v Scotland Yarde. A možno...

SOŇA. *(začne jačať, vrieska z plných pľúc, všetci ustrnú, Mária vbehne)* Tak, a hneď mi je lepšie.

MÁRIA. Holúbkovia moji, to som sa ale naľakala! Tých šesťdesiat minút neuplynulo, a ja vám chcem zabezpečiť dostatok súkromia. *(odíde)*

SOŇA. Varovala som vás, že ešte jedno možno...

ANTON. Chcel som povedať len toľko, že sa tu stále dozvedáme horšie a horšie veci. Takže rozmýšľam, ako to napraviť. A zišiel mi na um jeden nápad, ktorý sme mali využiť ihneď.

LILI. Tým tvojim nápadom ja už nedôverujem.

ANTON. Zhypnotizujem vás opäť. Tak, aby ste si nič z tohto nepamätali.

FERDO. Vidíš, a toto mi nenapadlo!

SOŇA. Žiaden div.

LILI. No áno! Jasné! Poďme, rýchlo, zhypnotizuj ma!

SOŇA. Ale čo ak nám tú pamäť vrátia?

ANTON. Najprv predpokladajme, že nikto nepríde a pamäť nám nevráti.

FERDO. Tak do toho!

ANTON. Dobre, usad'te sa a začneme.

SOŇA. A ty?

ANTON. Ja o sebe nič neviem.

SOŇA. Ale vieš, kto sme my, a kto asi si ty...

ANTON. Budete pre mňa naďalej iba Lili, Soňa a Ferdo. Tak, ako doteraz. Už ste ma mohli doteraz zabiť tisíckrát, ale aj tak ste to neurobili. A keby náhodou predsa niečo, Mária je na stráži.

SOŇA. Budeš s tým vedieť žiť?

ANTON. Neboj. Ja som onakvejší cynik!

SOŇA. Tak fajn. Lebo veľa pochopenia pre teba mať nebudeme! Ja... by som sa na to vykašľala a nenechala si zase špárat v hlave, ale horšie je, že...

ANTON. Ja viem.

SOŇA. Presne tak.

LILI. Čo?

SOŇA. Mám strašnú chuť na koks. Mám takú strašnú chuť na koks, že by som vraždila.

FERDO. Tak to radšej nie.

SOŇA. Dúfam, že je to posledná vec, ktorú robím zo sebeckva.

ANTON. Neboj. A teraz do postieľok! (*Tma. V nej svieti už len Anton - pomaly hovorí*) Teraz sa vráťte k záverečnej scéne Jane Eyrovej. Titulky bežia a vám sa zatvárajú oči. Nezaškodí si trochu schrupnúť. Spíte... A nič z toho, čo sa stalo potom, sa nestalo. Na nič sa nepamätáte a nebudete pamätať nikdy. Ste spokojní, je vám príjemne a nič zlé sa vám nestalo a stať nemôže... Teraz spíte. (*ticho, po chvíli Anton začne hovoriť len tak do pléna*) Nevie, či ma ešte niekto počuje. Nevie, či sa na mňa díva celý svet, alebo nikto... Chceme len povedať, že toto bolo zverstvo. Zavrieť nás tu a chladne sa na nás dívať. A ešte väčšie zverstvo, že všetci dostali svoje spomienky naspäť. A najväčšie zverstvo, že ja nie. Nikdy sa nedozviem, koho som zabil, prečo, a či som vôbec niekoho zabil. Viete čo, vyserte si oči! (*odíde; rozsvetuje sa a dnu vchádza Mária s táckou*)

MÁRIA. Ták, už sa to nesie. (*ostatní sa zobúdzajú*)

LILI. To bol krásny film!

SOŇA. Typický gotický príbeh s tajomstvom a láskou.

LILI. Ale krásny, však, Mária?

MÁRIA. Ktorý film, zlatičko?

LILI. Predsa Jane Eyrová!

MÁRIA. Samozrejme, holúbok. Krásny! Priniesla som vám to kakao!

FERDO. Bože, ja som ale hladný, akoby som celý deň nejedol. Pri Jane Eyrovej mi vždy vytrávi.

LILI. Celú si prespal, zlato.

FERDO. Vôbec som nespal.

MÁRIA. Ták, kakao z odtučneného mliečka pre Soničku, horúce a sladké pre Lilinku, vlažné a syté pre Ferdinka a horké a studené odnesiem Antonkovi. *(odíde)*

LILI. Horké a studené... Ako to môže piť...

FERDO. Ja som ale naozaj hladný!

SOŇA. Aj ja mám nejako stiahnutý žalúdok. Mám strašnú chuť na niečo... Dočerta, ani sama neviem, na čo. Ale určite by som kvôli tomu vraždila.

LILI. Ale no! I keď, aj ja som hladná! Juj, v živote som netúžila viacej jesť!

FERDO. Mária! Chceme jesť!

SOŇA. Nepustíme si Delikatesy?

LILI. Fuj, nehovor také hnusné veci!

FERDO. Radšej Terminátora! *(predvádza strieľanie)*

MÁRIA. *(vráti sa s kakaom, v druhej ruke lístok)* U Antona som konštatovala smrť. Žiadam kontrolu človekom.

SOŇA. Čo to trepeš?

MÁRIA. Podľa predbežnej prehliadky bol príčinou smrti kolaps obehovej sústavy spôsobený vykrvácaním. Smrť nastala asi pred tridsiatimi minútami. Nešťastná náhoda vylúčená. Cudzie zavinenie vylúčené. Záver - samovražda. Ostrý predmet, ktorým si Anton podrezal žily, bol nôž, ktorý som identifikovala ako súčasť vybavenia kuchyne. Našla som odkaz písaný jednoznačne Antonovým rukopisom. Text znie: Nebojte sa, všetko bude v poriadku. Nič sa vám nemôže stať. Vaša Grace Poolová.

SOŇA. Anton? *(vybehne, za ňou aj Ferdo)*

MÁRIA. Je devätnásť hodín, dvadsaťštyri minút. Lehota šiestich mesiacov uplynula pred sedemdesiatimi dvoma hodinami. Centrála nereaguje a program beží napriek jeho ukončeniu. Hlásim vážnu poruchu programu. Porucha reakcií odborného asistenta programu Antona. Napriek môjmu vyhodnoteniu situácie ako havarijnej bez charakteristiky nezareagoval podľa schémy reakcií, ktorá mu bola uložená. Opakujem, odborný asistent programu zlyhal.

LILI. Aký odborný asistent?

MÁRIA. Anton. Vek dvadsaťpäť rokov. Slobodný, bez záväzkov. Zamestnanec ústavu. Zaradenie: odborný asistent. Súčasný postavenie: dobrovoľný účastník programu. V prípade nutnosti použiť prioritu Anton. Priorita Anton nepoužitá. Súčasnú situáciu som

vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky. Posledná lehota na spojenie s centrálou uplynula. Situáciu som vyhodnotila ako havarijnú bez charakteristiky. Opakujem, situácia je havarijná bez charakteristiky. Žiadam ďalšie pokyny. Čakám na odpoveď. ... Čakám na odpoveď. ... Čakám na odpoveď. *(a čaká na odpoveď, kým nezhasne aj to posledné svetielko)*

Chorá krv

(Izba ako vystrihnutá z dovolenkových katalógov či niečoho ešte horšieho. Uprostred pohodlná pohovka, napravo sieťované dvere, v stene veľké okno. Na stolíku drncí telefón. Dnu vrazí Roman, v dlhých nohaviciach a tričku s dlhými rukávami.)

ROMAN. *(schmatne telefón)* Áno? Čo? Áno, ja som, kto iný by sa ti tu asi mohol ohlásit? *(vezme si zo stolíka cigarety, zapaluje si)* Nie, pravdaže nie, vrátia sa až pozajtra večer, pletieš si dni? ... Áno, fajčím, prečo? *(rozosmeje sa)* Si dobrý! Rakovinu pľúc už nestihnem, to ti garantujem. Vieš čo, braček, nechaj starostlivosť o mňa na našu mamičku, dobre? ... Kašli na to. Odkiaľ voláš? ... Čo? ... Ježišmária, prečo by som mal niečo proti tomu namietat? Rob si čo chceš, si dospelý človek, či čo si to vlastne, keď chceš ostať až do pozajtra s tou domorodkyňou, nech sa páči, mne chýbať nebudeš. ... Určite ťa bonznom fotrovcom, poplávam za nimi, nie?! ... Sakra, stíchni už! Jo mimochodom, spýtaj sa tej svojej krásavice, či nie je pozitívna. *(smeje sa)* To bol vtip, ty idiot! Neoceňuješ môj humor? Nie tumor, humor! *(smeje sa ešte viac)* Joj, dobre, choď už súložiť, a nezabudni na prezervatívy, čau! *(zloží telefón, podíde dopredu, sadne si na pohovku, ešte stále sa smeje)* Nepoučil si sa z príkladu svojho veľkého brata, čo? Hej, braček môj, ty, čo si si minule premeriaval izbu a uvažoval, ako si ju zariadiš, keď sa presťahujem na cintorín. Nevedel som, prečo sa tak sústredene pozeráš na našu izbu, tú izbu, v ktorej si strávil so mnou celý svoj život. Len potom, keď si sa na mňa pozrel a očervenel. Hneď som si domyslel. Nevyčítam ti to, nemôžeme za svoje myšlienky, pravda? Aj ty aj fotrovci ste totálne trápni, uvedomujete si to? Na tvári statočný výraz, neboj sa, spolu to prekonáme. Hovno prekonáme, zlatá rybka, hovno. Nechápem, ako sa dokázate tváriť, že sa nič nedeje, a predsa - v každom pohľade, ktorý na mňa vrhnete, je umieráčik. Niekedy mi pripadá, že ste na mňa nasratí. Tak buď si mŕtvy alebo živý, ale ty nie, ty si sa usadil medzi oboma stavmi a my sa s tým máme vyrovnávať. Nezabudli ste ani na okamih. Vidím to na vás. Keď si ma, mama, objala, zacítil som, ako si sa kdesi v kútiku mysle poplašene zatriasla, či ťa nenakazím, cítil som aj to, ako si sa vzápätí strašne zahanbila a pochovala tú myšlienku. Lenže tá je nesmrteľná. Vždy raz za čas vystrčí ruku z toho plytkého hrobu a s ujúkaním zakýve: Hej, aj ja som tu! Nie aby ste na mňa zabudli! Takže - ja som tu smrteľne chorý, ale pritom v najväčšej duševnej pohode. Áno, smrť ma škrabká kosou po riti, ale ešte stále ju mám za chrbtom, dost' ďaleko, rodičia moji, braček môj. Ale nepochováte ma. Nepochováte ma skôr, než zo mňa bude totálny vrah, ktorý posledný raz zachrčí a stane sa čiarkou v štatistike. Vyjadril som sa jasne? Aj sem sme išli kvôli mne, aby som si do hrobu odniesol pekné spomienky. To nikto nepovedal, ale ani nemusel. Všetci to privítali, a ja tiež. Medzi nami, je to celkom pekná výhovorka, prečo nevraziť ťažko ušetrené prachy do niečoho užitočného, a namiesto toho sa pobrat' do krásneho prímorského letoviska. Ste zlatí, ale leziete mi na city... To sme dobre stihli s tou dovolenkou, čo? *(zarazí sa, skloní hlavu)* No, hystériu by sme mali za sebou. *(nepokojne sa postaví a prejde k oknu, zamrmle skôr pre seba)* A ty čo tam chceš? *(spozornie, napne sa)* Hej, čo to... *(vybehne von, o chvíľu počuť jeho hlas zvonka)* Pozor! Ježiši... Počkaj tu, zavolám lekára...

GABRIEL. *(zvonka, slabo)* Žiadneho lekára...

ROMAN. Chceš vykrvacať?

GABRIEL. Nevykrvácam. To sú len škrabance...

ROMAN. Škrabance! Ved' sa to z teba leje ako z podrezaného prasat'a!

GABRIEL. Už nie.

ROMAN. Má vôbec ešte čo krváčať?

GABRIEL. Krvi mám dosť. Už je to v poriadku...

(Spoločne sa tackajú donútra. Roman pridržiava Gabriela - je v čiernom, ale dobre vidno krv, ktorou je takmer celý pokrytý. Zašpinil ňou aj Romana. Ten si to nevšima, vedie ho dnu.)

ROMAN. Tak ti to musím aspoň vydezinfikovať. *(zloží ho na pohovku)*

GABRIEL. Nechaj ma tak.

ROMAN. A budem ťa mať na svedomí. Chceš dostať otravu krvi?

GABRIEL. Ja? *(zachichoce sa)*

ROMAN. Ani sa nehni. *(vybehne von druhou stranou)* Moment... Sakra... Ak je na niečom napísané "Desinfection", asi to bude slúžiť na dezinfekciu, že? *(vracia sa aj s obväzmi a podozrivo vyzerajúcou hnedou fľaštičkou)* A keď nie, tak som sa mýlil. Vydrž chvíľu. *(čupne si k nemu a čistí mu rany)* Čo si, prosím ťa robil? Hral si sa so žiletkou či nacvičoval Šabl'ový tanec?

GABRIEL. Mal nôž.

ROMAN. Kto?

GABRIEL. Taký jeden...

ROMAN. To ťa napadol len tak?

GABRIEL. Asi mu zašibalo. Alebo chcel prachy.

ROMAN. Dal si mu?

GABRIEL. On vyzerá horšie, než ja.

ROMAN. Panebože. Roztrhaný na kusy?

GABRIEL. Asi tak. Dobre si potom umy ruky.

ROMAN. *(veselo)* Čo máš, AIDS?

GABRIEL. Nie.

ROMAN. Zato ja áno.

GABRIEL. Ja viem.

ROMAN. *(strhne sa)* Odkiaľ? Nepoznáme sa, pokiaľ viem.

GABRIEL. Nemusím ťa poznať, aby som o tebe pár vecí vedel.

ROMAN. Vidno to na mne?

GABRIEL. Mám predsa nos.

ROMAN. Nos?

GABRIEL. Koľko je hodín?

ROMAN. To odbáčaš od témy?

GABRIEL. Potrebujem to vedieť.

ROMAN. Máš rande?

GABRIEL. Na dnes ho odložím. Tak koľko je?

ROMAN. Polnoc, približne.

GABRIEL. To je dobre.

ROMAN. Nie si zo mňa nervózny?

GABRIEL. Nie.

ROMAN. A pritom máš dobrý dôvod. Nechať si ošetrovať rezné rany od HIV pozitívneho, tomu hovorím odvaha.

GABRIEL. Je málo vecí, ktorých sa bojím.

ROMAN. A je medzi ne nepatrím.

GABRIEL. Presne tak.

(Roman dokončí flajstrovanie a odstúpi, aby zhodnotil svoje dielo.)

ROMAN. No... Celkom dobré.

GABRIEL. *(v polobezvedomí)* To sa zahojí...

ROMAN. To predpokladám... Vážne nechceš toho lekára?

GABRIEL. Vážne.

ROMAN. Čo si, jehovista?

GABRIEL. Niečo také. Len... trochu si oddýchnem a vypadnem... Kedy vyjde slnko?

ROMAN. To neviem, ale keďže len nedávno zapadlo, chvíľu to potrvá.

GABRIEL. To je dobre...

ROMAN. Už viem. Na svitaní sa hodíš na zem hlavou smerom k Mekke a budeš biť čelom o zem.

GABRIEL. To určite nie.

ROMAN. Tak prečo ti tak záleží na tom slnku?

GABRIEL. Mám alergiu. Slnčné svetlo by ma zabilo.

ROMAN. To myslíš vážne?

GABRIEL. Smrteľne.

ROMAN. A to si si vážne nemohol nájsť blbšie miesto na život? Všetci sem tiahnu za slnkom, a ty máš naň alergiu...

GABRIEL. Žije sa tu aj v noci. Je tu veľa ľudí... Mám rád ľudskú spoločnosť. Necítim sa potom tak... osamelo. Chvíľu ma tu nechaj... ja hneď pôjdem.

ROMAN. Okej... Ako sa vlastne voláš?

GABRIEL. Gabriel.

ROMAN. Ja som Roman, veľmi ma teší.

(Odpovede sa nedočká. Zaciúva ku kreslu a posadí sa, pozoruje ho. Gabriel evidentne zaspáva. Roman vstane a hľadá deky. Jednou ho prikryje, druhú zavesí na okno. Vráti sa do kresla. Na javisku sa zotmie a o chvíľu rozsvieti. Izba je prázdna. Vojde Roman, prezlečený zo zakrvaveného trička do čistého, bieleho s dlhými rukávmi. V pomykove zastane.)

ROMAN. Hej... Kde si?

GABRIEL. *(spod gauča ponuro)* Tu...

ROMAN. Čo tam preboha robíš? *(skloní sa pod gauč, ale nič nevidno, lebo deka siaha až po zem)*

GABRIEL. Prečo si ma nezobudil, kým začalo svitať?

ROMAN. Na okne je deka.

GABRIEL. To nestačí.

ROMAN. Je tu tma ako v rohu.

GABRIEL. Nie pre mňa. Jediný slnečný lúč...

ROMAN. A rozsypeš sa na prach?

GABRIEL. Také niečo. Nastane prudká kožná reakcia. Popáleniny celého tela... Hovorí sa tomu zranenie nezlúčiteľné so životom.

ROMAN. Wav.

GABRIEL. Nepovažujem to za zábavné.

ROMAN. Ja tiež nie. Keď si, pravda, odmyslím fakt, že ležíš u mňa pod gaučom.

(Načo si naň sadne a viditeľne sa baví.)

GABRIEL. Práve ten fakt mi pripadá zábavný ešte menej.

ROMAN. Hja, život je nespravodlivý. Nie si hladný?

GABRIEL. Nie.

ROMAN. Ani smädný?

GABRIEL. Nie.

ROMAN. Hele, ani fakt, že mi pripadá zábavné, že ležíš pod mojím gaučom, mi ešte úplne nezatienil rozum. Včera si prišiel o pár litrov krvi a vyhlásiš, že nie si smädný. Pokiaľ dovidím, vyzeráš ako živá mŕtvola a hoci je už skoro poludnie, tvrdíš, že nie si hladný.

GABRIEL. Tak tých pár litrov asi nebolo pár litrov. A naozaj nie som hladný. A čo sa týka môjho vzhľadu, čo myslíš, ako vyzerá človek, ktorý už dvadsať rokov nevidel slnko?

ROMAN. Uznávam. Ale aj tak ti neverím. Pravda, pripúšťam, že stolovať pod gaučom nie je práve najvkusnejšie, ale tuším urobím výnimku. Ty by si mal tiež.

GABRIEL. Nič nechcem.

ROMAN. Rozhodol si sa, že umrieš od hladu? Pozri, aj tak je dosť čudné, že mám pod posteľou chlapa, to skutočne nezvykávam. Ale ako by som našim zajtra vysvetlil, čo tu robí mŕtvola, to už fakt neviem.

GABRIEL. Počúvaj, ja si veľmi vážim, že môžem byť pod tvojou posteľou, veľmi ti za ten azyl ďakujem, ale daj mi pokoj.

ROMAN. Ale prosím! To tam budeš celý deň?

GABRIEL. Trochu sa vyspím.

ROMAN. Jasné. Ty máš cez deň noc.

GABRIEL. Presne tak. Škoda nevyužiť každej minúty, keď je tma. Ale teraz nie je. Ja o takomto čase už spím. A počas spánku nejem.

ROMAN. Aha. To je už rozumnejšia reč. No, čo ti mám na to povedať? Dobrú noc, či čo vlastne... Mne tuším preskočilo... *(krútiac hlavou vyjde)*

(Tma. Zrazu záplava červeného svetla. To Roman práve zložil deku z okna a vyzera von. Podľa všetkého sleduje západ slnka.)

GABRIEL. Zapadá...

ROMAN. To vidíš?

GABRIEL. To cítim. Naposledy som videl západ slnka... pred rokmi.

ROMAN. Nádhera, čo?

GABRIEL. Dost' dobre si nepamätám. A teraz sa tam dívať nebudem. Ani zajtra. Ani nikdy inokedy.

ROMAN. Nech ti je útechou, že je to strašný gýč.

GABRIEL. Nepodarilo sa.

ROMAN. Snaha bola.

GABRIEL. Snaha sa cení. Chcel by som to vidieť.

ROMAN. Je to to isté, ako na pohľadniciach, akurát väčšie a panoramatické. Vlastne celé je to len spiknutie slnka s fotografmi a maliarmi a všetkými ostatnými, ktorí zarábajú na ľudoch, ktorí považujú západ slnka za niečo nádherné a absolútne romantické.

GABRIEL. Aj ty to považuješ za nádherné a absolútne romantické?

ROMAN. Nádherné. Ale romantické... Nie som romantik.

GABRIEL. Ale i tak je to pekné. A pre mňa to znamená ešte niečo.

ROMAN. Že môžeš vyliezt' a začať... žiť?

GABRIEL. Áno.

ROMAN. V tom prípade už môžeš vyliezt'. Slnko to zasa raz nezvládlo a rozhodlo sa utopiť v mori.

(Slnko nadobro zapadne. Roman rozsvieti svetlá vnútri a s očakávaním sa zvrtnie ku gauču. Vylieza spod neho Gabriel - oflajstrováný, ale bez jedinej rany. Roman sa nehýbe a uprene sa naňho díva. Gabriel znervóznie.)

GABRIEL. Čo je?

ROMAN. Včera si vyzeral, akoby z teba mal byť do konca života Al Capone. Dnes nemáš ani jednu ranku. Ani jednu jazvu. To sa ti hojí veľmi rýchlo...

GABRIEL. Dôsledok... tej alergie na slnko...

ROMAN. Hovno.

GABRIEL. Pozri, nič ti nebudem vysvetľovať... *(pohne sa smerom k nemu, obíde ho a chce odísť, ale Roman sa nevzrušene ozve a zastaví ho to na polceste. Obaja nehybne stoja chrbtom k sebe)*

ROMAN. Myslím, že mi niečo dlžíš.

GABRIEL. Čo?

ROMAN. Cez deň, keďže som nemal čo robiť, som sa na teba trochu popýtal v okolí. Čo mi porozprávala miestna mládež...

GABRIEL. Snád' by si tomu neveril...

ROMAN. Si tu dost' populárny... Skoro by som povedal - typický plážový inžinier. Ale ty nie si typický kurevník. Pozná ťa tu - každý. Čiernooký Gabriel? Aha, panebože, samozrejme, že ho poznám. Počúvaj, ak si sa s ním zaplietol, tak ti gratulujem, ale piš si, že to viac ako jednu noc nevydrží. Ale poviem ti, tá noc stojí za to. Ten chlap je úžasný. Berie všetko - chlapov, ženy, keby bolo nejaké tretie pohlavie, ani to neodmietne... Loví turistov aj domácich, ale radšej turistov. A robí to len a len pre radosť. Nikdy od nikoho neberie peniaze, ani sa nenecháva pozývať na večere... ani na drink... Zjavuje sa večer odnikadiaľ a ráno mizne ktožehovie kam a ako. Tajomný, mysteriózny...

GABRIEL. Tak máš môj morálny profil, a čo má byť?

ROMAN. No, popisy tých nocí sa zázračne zhodujú. Nikto si presne nepamätá, čo si s ním robil... Ale prežili najkrajšie chvíle svojho života. Ráno ťa už nenašli a oni boli úplne vyšťavení...

GABRIEL. Tak máš ešte aj prehľad o mojich schopnostiach, no a čo?

ROMAN. Videl som, ako sa ti zatvárajú rany priamo pred mojimi očami. Dnes po nich už nie je ani tá najmenšia jazvička. Takmer dvadsaťštyri hodín si nič nejedol ani nepil - rovnako ako ťa nikto nevidel nikdy jesť ani piť. Panicky sa bojíš slnka.

GABRIEL. Každý sme nejaký.

ROMAN. *(otočí sa)* Ale ty si navyše aj upír.

GABRIEL. *(tiež sa obráti)* To si naozaj myslíš? *(rozosmeje sa)* Tak takú hlúposť som už dlho nepočul... Ja a upír... Vôbec, upíri!

ROMAN. Tebe pripadá vlastná existencia smiešna?

GABRIEL. Tebe už z tej choroby načisto švihlo.

ROMAN. To je síce možné a vôbec by ma to neprekvapilo, ale teraz nejde o môj duševný stav. Skrátka ja už nemám čas si niečo navrávať, klamať sám seba alebo sa na niečo hrať. Cítiš to predsa, nie? Upíri, pokiaľ moje znalosti siahajú, dokážu čítať ľudské myšlienky.

GABRIEL. *(prestane sa smiať)* Nedokážu. Môžem ich vycítiť... A ešte kým začneš jasat', že si ma dobehol takým lacným trikom, tak ťa upozorňujem, že na mňa zabral tvoj argument o krátiacom sa čase. Takže dobre - áno, som upír. Čo chceš robiť teraz? Vytiahnuť na mňa cesnak? Preklat' mi srdce kolom? Odrezať mi hlavu? Zahnať ma svätou hostiou, bububu?

ROMAN. Nie. Prečo by som mal?

GABRIEL. To sa s upírmi robí, vieš?

ROMAN. To mi je fuk. Keby som ti chcel ublížiť, tak skrátka zdvihnem deku, odsuniem gauč a budem sa baviť na tom, ako sa z teba stáva popol. Okrem toho by som tým išiel sám proti sebe, keďže naozaj niečo chcem.

GABRIEL. A čo to je?

ROMAN. Nie je to jasné?

GABRIEL. Cítim, že niečo chceš, ale to je tak všetko. Tak hovor už konečne, začínam byť hladný.

ROMAN. Vôbec si neuvažoval o tom, že by si si zahryzol do mňa?

GABRIEL. *(prejde ho všetka rozjarenosť)* Nie.

ROMAN. Ale predsa ty ako upír sa nemôžeš nakaziť mojou krvou, nie?

GABRIEL. Som po prvé nesmrteľný, po druhé nežijem v tom pravom zmysle slova, takže mi vlastne žiadne orgány nefungujú. Som dokonale zakonzervovaný, nestratím ani jedinú bunku. Keďže sú tak či tak všetky dokonale mŕtve, žiaden vírus sa vo mne neuživí.

ROMAN. Tak prečo? Skupina A, Rh faktor pozitív. Mierne okorenená vírusom HIV.

GABRIEL. *(prudko)* Nechcem.

ROMAN. Nerozumiem.

GABRIEL. Cítim ju. *(približuje sa, obchádza nehybného Romana, hypnoticky a zhypnotizovane hovorí)* Cítim ju, ako prúdi tvojimi žilami. Je horúca a sladká. Páli. Nemôžeš vedieť, čo je to ozajstný hlad, kým ju necítiš. A tá tvoja... Cítim v nej omnoho viac, než môžem čakať. Niečo, čoho sa bojím aj ja... Je v tvojej krvi...

ROMAN. Smrť?

GABRIEL. Je tam. To najlepšie, čo môže byť... Smrť...

ROMAN. Tak prečo..?

GABRIEL. Bojím sa. Bojím sa, čo sa stane, ak sa neovládne... Zabijem ťa. A možno zabijem seba. To nechcem.

ROMAN. A už vieš, čo chcem ja?

GABRIEL. *(sústredene sa naňho zadíva, viditeľne intenzívne premýšľa, potom zrazu pochopí a s náhlou hrôzou odstúpi)* Nie... To nemôžeš chcieť! To nemôžeš chcieť **odo mňa!**

ROMAN. Počul si. *(ide k nemu)* Smrť. Je vo mne. Zbav ma jej! *(schmatne ho za ramená)* Sprav zo mňa to, čo si ty!

GABRIEL. Prestaň! Zošalel si?

ROMAN. Áno. Zošalel. Denne ju vidím v zrkadle. Denne ju vidím v očiach okolo seba. Počujem ju, keď sa mi rozbúcha srdce. Smeje sa mi a hovorí, že ma dostane. Ale nedostane! Ty mi pomôžeš!

GABRIEL. To nemôžem...

ROMAN. Už teraz som mŕtvy! Všetci naokolo ma pochovali. Ale ja chcem žiť! A ja budem žiť! Dostanem ja ju!

GABRIEL. Nedostaneš. Každú noc ju budeš musieť kŕmiť. Nie ja sa živím krvou, ja ňou kŕmim svoju smrť...

ROMAN. Tak nech. Ale budem žiť.

GABRIEL. Nebudeš žiť. To nie je život. Nič o tom nevieš!

ROMAN. *(pohodlne si sadne na gauč)* Fajn, tak mi o tom porozprávaj, aby som vedel, čo čoho vlastne idem.

GABRIEL. Nebudem ti o tom rozprávať. Je to nezmysel.

ROMAN. Ako sa z teba stal upír?

GABRIEL. To bolo dávno.

ROMAN. Joj, prepáč. Taká každodenná udalosť v živote, ako stať sa upírom, kto by si to pamätal...

GABRIEL. Nechcem o tom hovoriť. Nechcem.

ROMAN. Kto to bol?

GABRIEL. On...

ROMAN. Tak to bol on.

GABRIEL. Nevedel som, do čoho idem. Len sa ma spýtal, či s ním chcem žiť večne. Netušil som, ako doslovne to vezme... Bol som ním očarený... A vtedy ani neexistovalo slovo homosexualita.

ROMAN. Wav. Teplý upír.

GABRIEL. Ale nie... Ako si počul, upíri majú... Na istý druh ľudí neodolateľný vplyv. A im je jedno, či je to muž alebo žena. V tých časoch sa o nejakej sexuálnej orientácii ani poriadne nevedelo. On bol tiež jediný muž, ktorý ma takto pobláznil... V ten večer som si myslel, že umriem od rozkoše. A potom som zistil, že neumriem vôbec.

ROMAN. Čo sa s ním stalo?

GABRIEL. Umrel.

ROMAN. Slnko?

GABRIEL. Našli ho. A vyniesli na svetlo...

ROMAN. Ty si s ním nebol?

GABRIEL. Nebol. Vtedy sme už spolu... nežili.

ROMAN. Ako to?

GABRIEL. Takých tristo rokov ti stačí na to, aby si dostal ponorkovú chorobu.

ROMAN. Ty máš tristo rokov?

GABRIEL. Tristosedemdesiatdeväť. Plus dvadsaťpäť mojich. Na to vyzerám celkom dobre, nie?

ROMAN. Ty si na svete štyristo rokov?

GABRIEL. Takmer.

ROMAN. Wav.

GABRIEL. Takže musíš uznať, že niečo o živote upíra viem. Nechci sa ním stať.

ROMAN. Asi to nie je až také strašné, keď si ním už tak dlho. Pritom ti stačí iba málo, aby si sa svojho stavu zbavil. Ísť si raz ráno kuknúť východ slnka. Ale doteraz si to neurobil.

GABRIEL. Neurobil. Asi sa bojím toho, čo by bolo potom.

ROMAN. To je fakt, doteraz to nikto neprežil. Ale sotva to bude iné, než obyčajná smrť obyčajného smrteľníka.

GABRIEL. Ja som radšej upírom a strašne sa bojím slnka.

ROMAN. A čo je to ešte - byť upírom?

GABRIEL. Samota.

ROMAN. Veď budeme dvaja... Predpokladám, že ja sa nenaučím všetky upírske kúsky okamžite. Tak vidíš, ešte získaš - nebudeš sám.

GABRIEL. Ale budem. Stratím ťa, rovnako ako som stratil jeho. Alebo stratíš ty mňa.

ROMAN. Trvalo to tristo rokov, to je dobrý čas, nie?

GABRIEL. Ale my žijeme večne.

ROMAN. Všetkého do času. Nebude ti tesniť rakva a raz ráno zažiješ menšiu show. Spávaš v rakve, nie?

GABRIEL. Bohužiaľ. To nie je najvhodnejšia rekvizita na večný život. Ale tiež to beriem ako daň smrti.

ROMAN. To by som nejako prežil.

GABRIEL. Nepovedal som ti to dosť jasne? Ja z teba upíra nespravím.

ROMAN. Tak prečo si tu? Prečo tu ešte stále ostávaš? Prečo so mnou debatuješ? Už si mohol byť dávno kdesi preč a hodovať. Určite si už hladný. Mohol si si zo mňa urobiť prvý chod. Prečo si tu? (*bez odpovede*) Gabriel... Pod' sem. (*Gabriel k nemu neochotne pristúpi*) Pozri na mňa... Zvláštne... Dívam sa do očí upírovi a necítim žiaden vplyv... Skôr naopak, on poslúcha mňa. Prečo? Odpovedz!

GABRIEL. (*neochotne*) Všetko je otázkou viery a vôle. Ty... už nemáš čo stratiť. Si pevne rozhodnutý a tvoja vôľa...

ROMAN. Je tým pádom silnejšia ako tvoja?

GABRIEL. (*zdráhavo prikývne*) Spútavaš ma. Tým istým, čo používam ja, keď lovím svoju obeť...

ROMAN. (*potešene*) Wav. To je paráda!

GABRIEL. To vôbec nie je paráda.

ROMAN. Stačí málo a si voľný.

GABRIEL. Nemôžem to urobiť, čo to nechápeš?

ROMAN. Nie! Nechápem! Keď mohol ten dotyčný urobiť upíra z teba, prečo by si ty nemohol urobiť upíra zo mňa?

GABRIEL. Bol sebecký. Strašne sebecký. Vôbec mi nepovedal pravdu, nič z toho nebola pravda. Súhlasil som s tým, že budem žiť s ním až naveky, a pritom som nevedel, čo všetko to obnáša... Zo začiatku som bol ako dieťa - veľké nemotorné dieťa.

ROMAN. Tak vidíš, vieš, aké to je...

GABRIEL. Všetka tá bolesť... Zmätok... Rakva... Zabíjanie...

ROMAN. Myslel som si, že nezabíjaš.

GABRIEL. Už som sa naučil ovládať sa. Kedysi... to nebolo treba.

ROMAN. Koľko...

GABRIEL. Ty si myslíš, že ja to počítam?

ROMAN. Pardon. Ale ja nemusím zabíjať. Keď budeš pri mne... Hm?

GABRIEL. A čo tvoji rodičia? Bratia? Sestry? Necháš ich tak?

ROMAN. Iba brat. A pre nich som už mŕtvy.

GABRIEL. Asi nie, keď ste spolu tu.

ROMAN. Hovno! (*nahnevane*) Stal sa zo mňa argument. Pre Romana by bolo dobré toto, pre Romana by bolo dobré hento - a to sa ma ani nič nespýtajú! Sedím uprostred nich, dívam sa napravo, naľavo, napravo, naľavo ako na tenisový zápas... a oni nič. Roman tam sedí pri nich, počúva - a oni nič. Tak by nebolo pekné a výhodné, kebyže už naozaj zmiznem a oni majú pokoj? A to som ešte sebestačný! Čo bude, keď ma bude treba nosiť? Nosiť na hajzel? Keď ich síce budem poznávať, ale nebudem sa už vedieť vyjadrovať, zabudnem, čo som chcel povedať...? Ved' ma začnú pokladať za dementného a už vôbec ma nebudú brať ako ich syna, ako človeka!

GABRIEL. Napadlo ti niekedy, že tak sa snažia s tým vyrovnat'?' Nepodceňuj ich. Iste ťa majú radi, ale... Pre nich je to ešte ťažšie. Ty zomrieš, ale oni budú musieť žiť ďalej...

ROMAN. Ale ja nechcem byť vec! Nechcem byť niečo, čo straší v izbe a treba sa o to starať, alebo ísť to pozrieť do nemocnice, aj keď je to úplne zbytočné, ale svedomie nedovolí...

GABRIEL. Ale upír nie je človek.

ROMAN. Je to bytosť. A to mi stačí.

GABRIEL. Stačí? Existovať vo večnom obmedzení, piť len krv, z rakvy vyliezť až po zotmení...

ROMAN. A čo si myslíš, že teraz žijem bez obmedzení? Radšej sa nikoho nedotýkať, dať si pozor na každú ranku, spanikáriť pri každej nádche... A nepúšťať sa do románov na pokračovanie.

GABRIEL. Ja hovorím o iných, vážnejších obmedzeniach. To nie je ľahké.

ROMAN. Ale dá sa to. Ty si toho živým dôkazom.

GABRIEL. Ja nie som živý.

ROMAN. Si. Chodíš, myslíš, cítiš...

GABRIEL. Cítim...

ROMAN. Si len skrátka... iný.

GABRIEL. To „iný“ nikto nebude akceptovať. Dobrý deň, som upír, podiskutujeme si, a potom si z vás uchlipnem, okej?

ROMAN. To beriem!

GABRIEL. S inými svojho druhu si nemám čo povedať. Všetci milujeme ľudskú spoločnosť, ale navzájom sa vyhýbame. Každý má svoje lovné teritórium, aj keby sme boli len dvaja na kope, tak si zavadziame. Nemôžeme na seba zbytočne upozorňovať... Takže toto je v skratke celá upíria existencia - samota. Medzi ľuďmi už nikdy nezapadneme, lebo nie sme ľudia.

ROMAN. Si viac človekom, než väčšina ľudí, čo poznám.

GABRIEL. Ale mňa nepoznáš.

ROMAN. Tak mi daj šancu. *(bliži sa k nemu)* Stačí ti na to maličkosť. Nebudeš sám. Ani ja už nebudem sám. Sme rovnakí - medzi životom a smrťou, ale kým ty máš k nej ďaleko, ja stále bližšie a bližšie. Nebojím sa smrti, bojím sa umierania. *(pevne ho zozadu chytí za plecía, takmer mu šepká do krku)* Ty si mal možnosť odložiť ju na neurčito - daj ju aj mne! Budeme dvaja, už teraz sme dvaja! Medzi nami je len jeden technický rozdiel - ja som smrteľný a každým dňom smrteľnejší!

GABRIEL. *(bezvládne)* Prestaň...

ROMAN. *(naliehavo)* Počúvaj ma! Nemáš čo stratiť, nič neriskuješ!

GABRIEL. *(vytrhne sa mu, zúfalo kričí, mávajúc rukami ustupuje, akoby tým upírom bol Roman)* Prestaň už s tým! Nemôžem to urobiť! Nechcem to urobiť! **Ja to nechcem!!!** *(vybehne von)*

ROMAN. Vráť sa! Gabriel, okamžite sa vráť! *(po chvíli prejde k pohovke)* Tak fajn, máš time out. Ale vrátiš sa. Prídeš. Bohovia a bohyne a vôbec, všetci obyvatelia všetkých svätých. Čo ste mi to postavili do cesty? Toto je upír? Kde je všemocný Dracula? Kde je elegantný Lugosi? Kde je charizmatik Banderas? Toto tu je ešte nemožnejšia a ufnukanejšia verzia Brada Pitta, ak to vôbec ešte je možné. Každú chvíľu môžem čakať, že sa to veľké dieťa rozplače. Z akého storočia to pochádza, je patetický, melodramatický a nad všetkým vzdychá. Treba nám novú generáciu upírov. Nastal čas renesancie! Voláme po pôvodnej fázone grófa Draculu! Hej, taký upír má byť bez duše, chladnokrvný zabijak, hlad je mu

všetkým, zlo vo svojej najčistejšej podobe! Zatiaľ čo tu mám človeka, ktorý sa živí krvou a bojí sa slnka - toť vsjo!

GABRIEL. Chýba ti zlo? (*Vojde, zrazu je pokojnejší, vyrovnanejší, povedzme si to rovno - je sýty.*)

ROMAN. Napapaný? Už? To bol len aperitív?

GABRIEL. Som najedený.

ROMAN. Za tých pár sekúnd si si stihol lognúť liter krvi?

GABRIEL. Päť litrov. Nezdržiaval som sa. Skočil som na prvého, kto sa mi priplietol do cesty. Vysal som ho celého. Zabil som ho. Chýba ti teda ešte nejaké zlo? Včera ten chlap, čo ma napadol a dorezal... Čo myslíš, ako skončil? Veru tak, chůďatko odplávalo v odlive so zlamanými väzmi.

ROMAN. Prepáč, ak ma to malo dojať, tak sa to nepodarilo.

GABRIEL. Ako chceš byť mojim spoločníkom, keď sebou nepohne ani smrť človeka?

ROMAN. Ha! Upír mi káže o morálke! Toto mi neuveria!

GABRIEL. Áno, som zlo! Neviem, či môj druh vyprodukovalo peklo, ale som zlo. Čo iné môže byť tvor, ktorý sa živí krvou druhého tvora?

ROMAN. Komáre a kliešte robia to isté, ale okrem škodlivého hmyzu im nik žiadnu ďalšiu charakteristiku nedal. Okrem toho sa mi zdá, že ty encefalitídu ani maláriu neprenášaš. No tak? Skončime to, urob zo mňa upírčatko a budeme mať obaja pokoj. V podstate na veky.

GABRIEL. Ty ma nepočúvaš? Nechcem to urobiť.

ROMAN. Nechceš. Tak čo so mnou? Lebo, ako to vyzerá, polezieš za mnou všade, kam sa pohnem.

GABRIEL. Nepoleziem.

ROMAN. A prenášať teraz cez hranice rakvu, navyše ak v nej ležíš, to je dosť veľký problém. Nemáš inú možnosť.

GABRIEL. Mám.

ROMAN. A to? (*pauza*) Myslíš - zabiť ma?

GABRIEL. Zabiť ťa. Žiadna rakva, z ktorej večer vstaneš. Definitíva.

ROMAN. Už si to spravil?

GABRIEL. Hovorím ti, že som to urobil niekoľkokrát.

ROMAN. Ale áno. Nieкто prišiel na to, že si vysávač, a ty si ho zabil. Kto to bol?

GABRIEL. Nemáš to jedno?

ROMAN. No nemám. Ty to máš jedno. Buď sa ma zbavíš naveky, alebo si zo mňa tiež naveky spravíš spoločníka, takže tak či tak sa ma istým spôsobom zbavíš a zároveň nezbavíš, pretože... vyjadril som sa jasne?

GABRIEL. Ani náhodou.

ROMAN. Skrátka to zo seba vysyp. Kto to bol?

GABRIEL. Nepoznáš ju.

ROMAN. Aha, tak pre zmenu ona. Samozrejme, že ju nepoznám, keď si ju zahlušil.

GABRIEL. Bola to skrátka taká istá situácia, ako predtým s ním... História sa opakuje.

ROMAN. Až na jeden nepodstatný rozdiel. Vedela, o čo žiada?

GABRIEL. Ty to vieš?

ROMAN. Ja áno. Ona to vedela?

GABRIEL. Vedela. Zistila si, kde bývam cez deň a povedala, že ak ju nevyslobodím z tohto pekla, ona ma pošle do druhého. Zbytočne som jej vysvetľoval, že peklo na zemi je peklom na zemi pre každého, nezáleží na druhu. Nepočúvala. Myslela si, že ak bude nesmrteľná, všetko bude nádherné. Tak, ako ty.

ROMAN. A ty si ju oblbol.

GABRIEL. Predpokladala, že ak ju vypijem, vstane ako upír. Mýlila sa.

ROMAN. Ty že si niečo podobné dokázal? Divné... To sa mi na teba nepodobá... Vôbec si k nej nič necítil? (*Gabriel mlčí*) Aha. Aha. Tak potom už tomu vôbec nerozumiem. Radšej si ju zabil?

GABRIEL. Radšej som ju zabil.

ROMAN. Uniká mi to podstatné - dôvod.

GABRIEL. Nemohol som z nej urobiť netvora. Nikdy nevieš, čo sa stane z človeka, ktorého... zasvätiš. Aj preto sa bojím urobiť upíra z teba. Už teraz si neľútostný, čo ešte potom?

ROMAN. Ako si sa zmenil ty?

GABRIEL. Asi... som tvrdší... cynickejší... nemilosrdnejší...

ROMAN. Ty? Čo si potom mohol byť, keď si bol ešte človekom?

GABRIEL. Nesmej sa mi.

ROMAN. Ja sa nesmejem.

GABRIEL. Takže si predstav, čo bude z teba.

ROMAN. To, čím ma spravíš.

GABRIEL. Nič z teba nespravím. Nemôžem.

ROMAN. Tak mi, sakra, povedz, čo vlastne odo mňa chceš? Aby som prelieval slzy? Prepáč, to som už zabudol. Nič ťa tak nezocelí ako fakt, že si môžeš vybrať miesto na cintoríne.

GABRIEL. Sám si si na vine.

ROMAN. To som.

GABRIEL. Kto to bol?

ROMAN. Bola tenká, ostrá a už ju niekto predou mnou mal. *(vyhrnie si rukávy a ukáže Gabrielovi predlaktia)* Bohužiaľ. Istejšie je používať panny. Ale akurát žiadna poruke do ruky nebola.

GABRIEL. *(prekvapene)* Ty si narkoman?

ROMAN. Abstinujúci. Bože, mal si to vidieť. Hlava plná predsavzatí, záchvat heroizmu, ktorý na chvíľu prehlušil záchvat heroinizmu. Šmaril som nádobíčko do koša. Prestal som. Na prvý raz, yes! A keď som si chcel zistiť, aké škody mi to medzitým v tele narobilo, prekvapene som sa dozvedel, že o niečo väčšie, než som predpokladal. A to som konečne plánoval nechránený sex. Sláva, trvalý vzťah! Dievčina, ktorá ma vytiahla z drogového pekla! Romantika! Slzičky! Neboj sa, spolu to zvládneme. Nezvládli sme sa ani pobožkať. Po týždni to vzdala a utekala ako o život. Chápal som ju a strašne som ľutoval, že som ju nestihol nakaziť. Potom ma to prešlo a medzitým sa zo mňa stal argument. No? Čo ty na to?

GABRIEL. To je...

ROMAN. Aké? Smutné?

GABRIEL. Také. Irónia osudu.

ROMAN. Myslíš to, že to nakazenie bez poriadnej jebačky ani nestálo za to?

GABRIEL. Napríklad. Chcel si sa zničiť... a podarilo sa.

ROMAN. Moja cvokárka na to došla. Že vraj som typické odmietané dieťa. Naši sa brali kvôli tomu, že som existoval už tri mesiace. Potom zistili, že sa vlastne celkom dobre znášajú, tak si urobili ešte jedného syna. Rozdelenie úloh zostalo. Brat bol sladké dieťa, ktoré som musel chrániť a odsierať si všetky jeho vylomeniny. On bol anjelik, a ja blbý výsledok blbej náhody. Bože, ako som to dieťa miloval! Nechal by som sa zaň zabiť.

Vieš, že mi vôbec nepripadlo, že som odstrkovaný? Ale cvokárka to vie lepšie. A celkom náhodou má pravdu. No a teraz moja rodinka trpí nekonečným pocitom viny, tvária sa, že sa nič nedeje, čím ma dráždia ešte viac, než keby sa ma spýtali, či chcem svetlú alebo tmavú rakvu. Niekedy by som to aj ocenil - čo ak im rupne v bedni a strčia ma do bielej? A v nejakom záchvate nechajú odslúžiť cirkevný pohreb - moje nervy, akoby som niekedy v niečo veril. Neveril som ani v nich.

GABRIEL. Akú chceš rakvu?

ROMAN. Svetlé lakované drevo. Bez ozdôb. Nech sa ju neopovážia nechať otvorenú. Hoci - ak naozaj dôjdem až tam, tak nebudem vyzerat' práve výstavné. A pohreb bez rečí. Jedno dovidenia a hotovo.

GABRIEL. (*nazlostene*) Si pod úroveň. Vychutnávaš si tú blížiacu sa smrť - a nič o nej nevieš! Máš ju v krvi - a nepoznáš ju! Nespoznal si ju, doteraz?

ROMAN. Tak mi povedz, ty múdra tisícročná hlava, aká je?

GABRIEL. Chladná.

ROMAN. A?

GABRIEL. Čo a?

ROMAN. To je všetko? Chladná?

GABRIEL. A čo by si ešte chcel? Tak vidíš, nie je to nič vznešené.

ROMAN. To som si ani nemyslel. Ale takú stručnú charakteristiku som predsa len nečakal. A mne hovoríš, že som cynický.

GABRIEL. Príliš. To nepôjde.

ROMAN. Okej. Tak ma zabi.

GABRIEL. Čo?

ROMAN. Veď už si raz niečo podobné urobil, nie?

GABRIEL. Hej...

ROMAN. No tak... Prosím. (*nastaví krk*) Dobrú chuť prajem. A daj si záležať, nech to má úroveň. Ten cirkevný pohreb nejako znesiem. (*Gabriel sa nehýbe*) Aha, máme problém. Prečo si mi klamal?

GABRIEL. Čo?

ROMAN. To o tej dievčine. Prečo si mi povedal, že si ju zabil, keď si ju nezabil?

GABRIEL. Zabil som ju.

ROMAN. A ja som Kleopatra. Čo sa s ňou stalo?

GABRIEL. Zabil som ju.

ROMAN. Ty si jej vyhovel. Stala sa z nej upírka.

GABRIEL. Áno.

ROMAN. Žije ešte?

GABRIEL. Už nie.

ROMAN. Našli ju?

GABRIEL. Nenašli.

ROMAN. Nezniesla ten život?

GABRIEL. Nezniesla? Bože, veď ona si ho priam vychutnávala! Zabila každého, koho sa dotkla! Pocit vlastnej moci ju... zbláznila sa.

ROMAN. A tak si ju zbavil života druhý raz.

GABRIEL. Nie! *(po chvíli priam zmučene)* Áno. Už si nad ránom ľahla do rakvy, keď som... Stačil nôž... Nechal som rakvu otvorenú. Slnko vyšlo a ja som počul jej rev, keď z nej najprv vytekala krv, a potom ju slnko páliło na popol... Dodnes ho počujem, keď mám zlé sny...

ROMAN. Upíri... snívajú?

GABRIEL. Snívajú... Nanešťastie.

ROMAN. Tie tvoje city som tuším ešte podcenil. Ty máš tak rád ľudí, že si zabil jednu zo svojho druhu?

GABRIEL. Vravel som ti, že ľudia pre nás znamenajú viac.

ROMAN. ...lebo on tak miloval ľudí, že svojho jediného syna nechal zomrieť pre ich hriechy.

GABRIEL. Čo?

ROMAN. Aspoň približne cítujem bibliu.

GABRIEL. Nechápeš. Hrozilo, že nás prezradí.

ROMAN. Nič viac?

GABRIEL. Nič viac.

ROMAN. Kecáš. To je divné, ale vždy na tebe vidím, keď klameš. Chceš byť necitlivý a vôbec sa ti to nedarí.

GABRIEL. Dajme tomu, že sa staneš tým, čo som ja. Čo ak aj teba budem musieť zabiť? A keď už o tom vieš, ako mi budeš môcť dôverovať? Neznesieme sa, Roman. A keď ťa aj nezabijem, po čase sa odlúčime a mňa bude neustále prenasledovať myšlienka na to, že som z teba spravil upíra a neviem, kde sa túlaš a čo robíš.

ROMAN. Ved' sa už toho tak neboj. To nemôžeš vedieť, kým sa to nestane.

GABRIEL. Je to obrovská zodpovednosť. Vziať si na svedomie smrť človeka a vziať si na svedomie zrod upíra.

ROMAN. Ja som už de facto mŕtvy. Ber to ako eutanáziu. Budem tvoje dieťa. Tvoj priateľ. Tvoj milenec.

GABRIEL. Môj tieň. Moja skaza.

ROMAN. Neublížim ti.

GABRIEL. Ale ja tebe áno.

ROMAN. Nedokážeš to.

GABRIEL. *(skríkne)* Že nedokážem? Tak sa dívaj!

(Priskočí k nemu, zrazu ho schmatne a s chuťou sa mu zahryzne do krku. Roman prekvapene vykrikuje, napoly od bolesti, napoly od rozkoše, pevne ho objíma. Javisko sa zatmie. Po chvíli sa rozjasní. Roman leží na zemi, snaží sa pozbierať, občas zastoná. Gabriel stojí nad ním, víťazoslávne sa odvráti, pohodlne sa vyvalí na pohovku.)

GABRIEL. Tak čo? Ako sa cítiš? Hm? Aha, nedokážeš lapiť dych! A to som ťa len tak okúsil. Čestné slovo, od tvojej krvi sa len veľmi ťažko odtrhnúť. Ale musel som, len aby som sa pozrel, ako sa budeš tváriť. No, kto tu vlastne vládne nad kým?

ROMAN. *(nezreteľne)* Ja nad tebou a neskúšaj to otočiť.

GABRIEL. *(zasmeje sa)* Si zoslabnutý. Príliš zoslabnutý!

ROMAN. *(konečne sa mu podarí sadnúť si)* To bolo celé?

GABRIEL. Nestačilo?

ROMAN. Nič moc, teda.

GABRIEL. Nevyzeráš veľmi dobre.

ROMAN. Ty... Gabriel... Mne sa postavil...

GABRIEL. *(pobavene)* No hej, to je bežné.

ROMAN. Ale ja som sa... urobil. *(siahne si do nohavíc)* Ešteže bez sprievodných príznakov.

GABRIEL. No áno. Aj to je bežné. Keby som ťa vopred poriadne naštartoval, boli by aj sprievodné príznaky a načisto by si si vypálil gule.

ROMAN. Nabudúce.

GABRIEL. Nabudúce už budeš mŕtvy.

ROMAN. Nie dlho.

GABRIEL. *(nahnevane vyskočí, začne sa prechádzať okolo)* Tebe nestačí? Koľkokrát ti to mám vysvetľovať? Ale skončil si! *(chytí ho za krk)* Skončil si, rozumieš? Už nemáš ani toľko síl, aby si otvoril ústa! Som slobodný a najneskôr zajtra bude po tebe, o to sa postarám!

ROMAN. Tak slobodný? No tak odíď, skús to!

GABRIEL. Len sa dívaj! *(pustí ho, poberie sa ku dverám, no zastane pred nimi a chytí do oboch rúk zárubňu)*

ROMAN. *(rozosmeje sa)* No? Čo je, ty slobodný? Nemáš na mňa, Gabriel. Nemôžeš ma ani len zabiť. Prestal si zo mňa piť vo chvíli, keď mi posledná jasná myšlienka povedala - dost', lebo ťa zabije! A v tej sekunde si odskočil, akoby som ťa kopol. Už sa ma nezbavíš. Nemôžeš ma opustiť, ani zabiť.

GABRIEL. Môžem!

ROMAN. Nehádaj sa so mnou stále. Možno som z vampirizmu debil, ale mám ešte svoju hlavu a ani mínus liter krvi ma nemôže rozhádzať.

GABRIEL. Rozhádať? Ved' sa na seba pozri, si na mraky!

ROMAN. Presnejšie povedané na frontálnu oblačnosť. Ale situácia sa tým príliš nemení. Vraciame sa tam, kde sme boli.

GABRIEL. Tebe nestačí? Preboha, čo ti budem musieť urobiť, aby si konečne prestal?

ROMAN. To sme už prebrali. Opakujeme sa, Gabriel. Opakujeme...

GABRIEL. Tak nech. Opakuj sa, ak sa ti to tak páči. Ale so mnou nerátaj.

ROMAN. Už sa nemôžeš tváriť, že si ten najvoľnejší vták na svete, ja držím pod krkom teba a keď si zmyslím, tak za mnou pôjdeš ako havinko!

GABRIEL. Nenamýšľaj si.

ROMAN. Nenamýšľam si, je to tak! Čo budeš, doriti, robiť?

GABRIEL. Ešte vždy si môžem počkať na východ slnka!

ROMAN. To neurobíš. Príliš sa ti na svete páči a príliš sa bojíš tej tmy na konci. Ja to viem, aj mne sa na svete páči a aj ja mám panickú hrôzu pred koncom.

GABRIEL. Možno je už najvyšší čas. Pre nás oboch. Vzoprel som sa základnému zákonu života - že každý raz skončí. Už som tu štyristo rokov.

ROMAN. Niektoré korytnačky by ťa tromfli. O sekvojách ani nehovorím. Nie si nezraniteľný, hocikedy môžeš zakapať a skôr či neskôr i tak zakapeš.

GABRIEL. Možno to bude skôr, než si myslíš.

ROMAN. Nezomrieš skôr, než ti to ja dovolím.

GABRIEL. Nemôžeš byť pánom nad mojou smrťou. Môžeš mi nútiť svoju vôľu, ale nikdy nebudeš riadiť môj život a smrť!

ROMAN. Nemám inú možnosť.

GABRIEL. Prečo sa tak držíš života? Skap už konečne a daj mi pokoj!

ROMAN. Ty sa ma pýtaš, prečo sa držím života? Ty, čo tu oxiduješ pol tisícročia? Aj ty si chorý, diagnóza: vampirizmus.

GABRIEL. Môžem to kedykoľvek skončiť.

ROMAN. Ja tiež. Ale nechcem. Ani ty nechceš.

GABRIEL. Nie! Máš pravdu, nechcem, a je ešte veľa vecí, ktoré nechcem a neurobím, nikdy neurobím! (*vybehne von*)

ROMAN. (*ostane sedieť na zemi, po chvíli*) Chod'. Utekaj. Ďaleko to nebude. Vrátiš sa ku mne. Zajtra si tu ako na koni. A budeš za mnou chodiť, až ti raz rupnú nervy a potom už budeme spolu žiť celú večnosť... a večnosť... a večnosť...

Strašne smutná komédia

(Hra na otecka a mamičku potenciálnej obete pedofilného telocvikára)

(Izba ako po bombardovaní. Steny biele, ozdobené graffitti. Vpravo dvoje dvere, naľavo jedny. V kúte na stolíku varič, malá chladnička. Na zemi kadetade matrace a vankúše, zároveň s kopou fliaš, pohárov, prázdnych balíkov chipsov, skrátka po oslave. Uprostred postel'. Práve sa z nej vyhrabáva Rado, približne v rovnakom stave ako okolie. Preberá sa, rukou hmatá vedľa seba, keď nič nenachádza, pozrie sa a spraví grimasu. Mávne rukou, posadí sa, zatočí sa mu hlava, chvíľu sedí.)

RADO. *(smerom k dverám napravo)* Už zase? Si zamknutá na hajzli alebo v kúpeľni? Ak sedíš na hajzli a trucuješ, máš smolu, idem tam vyraziť dvere. *(neisto vstane, ide k dverám, skúmavo ich otvorí, keďže tam asi nik nie je, vojde; o chvíľu počuť splachovanie, Rado vyjde, zastaví sa pri druhých dverách, položí ruku na kľučku)* Ešte stále si tam? Nemôžem si umyť ruky. Ani zuby. Ani nič iné. A už to súrne potrebujem. Kto mi tu pravidelne umýva hlavu hygienou? *(poodíde, čosi zhladáva po okolí, keď to zjavne nenachádza, pokračuje v monológú smerom k dverám)* Od dnes rána nefajčím. Vážne. Ťuchaj, či budeš cítiť dym. --- Počúvaj, si tam vôbec? Neutopila si sa vo vani? Neblázni, ja sa musím osprchovať! Ten bordel upracem. Sľubujem. Aj keď si sa na ňom podieľala tiež. --- Ešte trucuješ? Sakra... *(vráti sa k dverám, otvorí ich, pokrúti hlavou)* Ona tam nie je! Kde je? *(vráti sa do izby, hľadá v skrini, vytiahne čisté veci, ovonia, pozrie proti svetlu, spokojne mlaskne, vyjde do kúpeľne, počuť sprchu a spev; dve vľavo sa otvorí, dnu vojde Maja, zavrie za sebou, obzerá si spúšť okolo, sem-tam niečo zdvihne, nie je nadšená, na zemi nájde čiusi podprsenku, nazlostene ju šmarí do kúta; sprcha zmlkne, o chvíľu vyjde Rado s mokrými vlasmi, prezlečený; zbadá Maju a natešene jej ide oproti)* Čau, láska, ty si mi bola po cigarety, priznaj, opica moja!

MAJA. *(mrazivo)* Dobré ráno!

RADO. *(na polceste zastane)* Uj, je zle. Ten tón som už niekde počul. Nechceš nás zoznámiť? Viem, po prvej noci, strávenej spolu.

MAJA. Nechápem, ako dokážeš byť s takou opicou ešte aj vtipný.

RADO. S tebou som vždy vtipný... Neber to osobne a neurážaj sa.

MAJA. Ďakujem.

RADO. Skutočne si nejaká našťvaná. Čo sa stalo, Majka?

MAJA. Nepamätáš sa?

RADO. Bože, zase som ťa urazil? Teda včera?

MAJA. Keby som sa za každý raz mala našťvať, nikdy by si ma nevidel usmievať sa.

RADO. A teraz by som to mimoriadne ocenil. No, usmej sa na mňa... Tak aspoň vycer zuby, nech viem, kto je moja opica...

MAJA. Nesmejem sa.

RADO. Vidím. Musíš byť hrozne nasratá.

MAJA. To som.

RADO. Tož sa na mňa nehnevaj... Ved' som nič hrozné nespravil.

MAJA. Pokiaľ vieš.

RADO. Pokiaľ viem. A čo som teda spravil?

MAJA. Nevidíš?

RADO. Ten bordel? No to je toho...

MAJA. Ako vznikol ten bordel?

RADO. Ty si to nepamätáš? Včera sa tu zišlo pár ľudí, voľačo sa pilo, nuž a tak. Ved' aj ty si tu bola.

MAJA. Chvíľu.

RADO. A potom čo? Naštvala si sa, tresla dverami a odišla?

MAJA. Mala som toho dosť!

RADO. Ved' si mohla ostať, kto ti kázal ďalej piť?

MAJA. *(skríkne)* A mám toho dosť!

RADO. *(po chvíli)* Čoho?

MAJA. Tohto všetkého, tvojich kamarátov, tvojich kamarátok, alkoholu, čarbaníc po stenách...

RADO. To sú graffitti, nie čarbanice...

MAJA. Celej tvojej anarchie a cigariet!

RADO. Od dnes rána nefajčím!

MAJA. Lebo nemáš čo! Včera to tu vyzeralo, akoby niekto každú chvíľu odpaľoval dymovnice. Akonáhle niekto príde a donesie ti cigarety, hneď ťa to prejde!

RADO. Teraz sa sem nikto ponáhľať nebude. Boja sa, že by museli upratovať. Nemáš pri sebe cigaretu?

MAJA. Nie!

RADO. To je strašné! Čo budem ja teraz robiť?

MAJA. Upratovať!

RADO. Mne sa to tu páči.

MAJA. Nemám si kam sadnúť!

RADO. Tak si ľahni! Posteľ je tam!

MAJA. Pred chvíľou si z nej vstal.

RADO. Len celkom náhodou si z nej dnes ráno nevstávala aj ty.

MAJA. Náhodou? Tak náhodou hovoríš? (*nebezpečne milo*) Môžem ťa ubezpečiť, že to vôbec nebolo náhodou. Náhodou by bolo to, keby som z nej dneska vstala.

RADO. (*podozrievavo*) Niečo kuješ, ty kujon! Som síce nadpriemerne inteligentný, ale priznám sa, že tým všetkým náhodám, čo si spomínala, vôbec nerozumím!

MAJA. Nie? Tak ja ti to objasním. Včera som odtiaľto odišla pekne nasratá, ak mám použiť tvoj slovník. A uvedomila som si, že takto to v žiadnom prípade nejde ďalej.

RADO. Čo nejde ďalej?

MAJA. To, čo som ti už dnes vymenovala. Podstatnú časť noci som prerozmýšľala a prišla som k záveru, že je načase konečne z teba urobiť človeka.

RADO. Moja opica chce zo mňa urobiť človeka, to je dobré. Čo konkrétne si pod tým človekom predstavuješ?

MAJA. (*vzletne*) Človek je po slovensky homo sapiens sapiens, teda človek rozumný. O tebe sa príliš nedá tvrdiť, že si rozumný a aj o tom človeku by sa dalo diskutovať. Chodíme spolu už niečo vyše troch rokov...

RADO. Tri roky, dvestodvadsaťpäť dní.

MAJA. (*naradostene, prekvapene*) Ty to počítaš?

RADO. Včera si mi otrepala o hlavu tri roky a dvestodvadsaťštyri dni, tak som si prirátal jeden deň.

MAJA. (*zhlboka sa nadýchne, ráta do desať*) ...desať. Nepomáha. Ešte stále by som ťa najradšej zabila! Takže... Chodíme spolu tri roky a dvestodvadsaťpäť dní. Keďže som to s tebou doteraz vydržala, hoci nechápem, ako, myslím, že by sme si mali založiť rodinu.

RADO. (*podozrievavo*) Tuším som počul niečo vulgárne. Povedala si: "rodinu"?

MAJA. Áno. Rodinu.

RADO. Chceš tým povedať, že mám zažalovať výrobcu kondómov, lebo si tehotná?

MAJA. Zatiaľ nie. Ale čoskoro mienim byť. A napriek všetkému, čo som tu s tebou zažila, som sa rozhodla, že budem mať dieťa práve s tebou. Konieckoncov, inteligencia sa dedí po matke, takže blbé to nebude. Vzhľadom na konzervatívnosť mojich rodičov sa budeme musieť pred samotným aktom otehotnenia vziať.

RADO. Vziať kam?

MAJA. Bude svadba! To je taká udalosť, keď sa žena vyoblieka do požičaných šiat zo saténu a záclony, do ruky si dá nechutne predraženú kyticu, muž si oblečie maturitný oblek a dá na krk motýlika, potom stoja v obradnej miestnosti na radnici a reči sobášiaceho úradníka púšťajú jedným udom dnu a druhým von. Potom si povedia “áno”, poboškajú sa a sú manželia. Manželía, to znamená, že žena používa manželovo priezvisko, bývajú spolu v jednom byte, majú spolu deti, a po smrti jedného z nich ten druhý dedí.

RADO. *(s úsmevom)* To si pekne povedala.

MAJA. Však?

RADO. Takže ty ma teraz vlastne pýtaš o ruku?

MAJA. Nie. Chcem ťa donútiť, aby si požiadal o ruku ty mňa.

RADO. Ty si ma vážne chceš vziať?

MAJA. Áno. Aj ty?

RADO. Nie. *(úsmev sa stratí)* Čo sa ti stalo, prosím ťa? Vzdelaná, atraktívna, inteligentná žena s perfektnou budúcnosťou, doteraz vcelku normálna, a zrazu zbesnie a chce po mne, aby som si ju vzal a, ježišmária, spravil jej dečko!

MAJA. No a?

RADO. No a?

MAJA. No a!?

RADO. No a! A čo potom?

MAJA. *(dezorientovane)* Po čom?

RADO. Po tej svadbe a akte oplodnenia! Čo budeme robiť?

MAJA. No... no, žiť ako manželía!

RADO. Kde? Tu?

MAJA. Preboha, nie! Do tohto brlohu by si porodil dieťa?

RADO. Ja žiadne dieťa rodiť nebudem!

MAJA. Nemýľ ma! Nie, nie, nie, budeme žiť u nás na poschodí!

RADO. *(pobaveno)* Prosím? Myslíš, v tej vašej rodinnej hrobke s tvojimi rodičmi na prízemí?

MAJA. To nie je žiadna rodinná hrobka! To je môj rodičovský dom, kde som vyrastala a ktorý postavil môj otec, aby raz jeho syn, v tomto prípade dcéra, mala kde bývať aj s rodinou!

RADO. Za pedagogického dozoru tvojej krokodílej mamičky!

MAJA. Moja matka nie je žiaden krokodíl!

RADO. Nie, je to aligátor! Je to veľký, zelený, zubatý, mäsožravý, ľudožrútsky, agresívny aligátor! *(zareve v snahe napodobniť aligátora)*

MAJA. Nie je aligátor!

RADO. *(presvedčene)* Je! Prečo inak by si zdrhla z domu do štvrťotriedneho podnájomu so zbesilou domácou a srdečne sa vykašľala na celé poschodie, ktoré pre teba postavil tvoj starostlivý medvedík otecko?

MAJA. *(vyskočí)* Neopováž sa povedať ani slovo na môjho otca!

RADO. *(poctivo)* Nepoviem. Tvoj otec je fajn. Trpák, ale fajn.

MAJA. Tvoji rodičia boli tiež trpáci. Radšej umreli, než by sa s tebou mali trápiť...

RADO. *(zasiahnutý na citlivom mieste, vyvedený z konceptu)* To nebolo fér...

MAJA. *(vylakaná)* Radko... ja som to tak nemyslela... ja som nechcela...

RADO. *(násilne veselo)* A čo, možno máš pravdu...

MAJA. Nie, nie, to ja... To bol úder pod pás... *(Rado si sadne na posteľ, Maja pomaly k nemu, sadne si a rezignovane)* Moja matka je krokodíl.

RADO. *(pozrie na ňu)* Je?

MAJA. Je. Veľký, agresívny, zubatý krokodíl. Aj ja mám niekedy pocit, že sa mi chce zahryznúť do krku. Ale my by sme ju veľmi rýchlo spacificovali...

RADO. Tá sa dá spacificovať jedine guľometom.

MAJA. Zneutralizujeme ju vnukom. Bude sa jašiť nad ním a nás nechá na pokoji. Čo by si chcel - chlapčeka alebo dievčatko?

RADO. Útočíš od boku...

MAJA. Vždy lepšie, ako zozadu! Chlapčeka alebo dievčatko?

RADO. Radšej hrdzavý klinec v oku.

MAJA. *(pevne rozhodnutá)* Dobre, Radko, dobre. Myslela som, že to pôjde po dobrom. Zjavne nepôjde. Musím teda použiť špinavé triky. Konieckoncov, účel svätí prostriedky!

RADO. A čo svätí účely?

MAJA. Zamýšľam na teba použiť to najväčšie svinstvo, akého som schopná!

RADO. A to je aké?

MAJA. *(triumfálne)* Vraví ti niečo meno Lysistrata?

RADO. Som nedovzdelaný, ale niečo mi to vraví. Ale to, čo mi to vraví, sa mi vôbec nepáči.

MAJA. Ja ti to pripomeniem. To bola kedysi vojna medzi Aténami a Spartou. Vojna trvala a trvala a trvala, až trvala prídlho. Vtedy dostala jedna múdra žena, zvaná Lysistrata nápad. Dohodla sa so všetkými ženami v Aténach aj Sparte, že svojich mužov odstavia, kým sa vojna neskončí. Ženské obsadili Kapitól a zotrvali tam, kým sa chlapi, vydráždení do krajnosti, nedohodli o mieri. A potom všetci žili šťastne až do smrti.

RADO. Tej frigidnej megere hovoríš múdra žena?

MAJA. Teraz tu nejde o ňu. Ide o nás!

RADO. V tejto veselej story akosi nenachádzam nič, čo by sa nás týkalo.

MAJA. Chyba! Už sa nás to týka! Kým sa so mnou nezasnúbiš, náš sexuálny život skrátka nebude!

RADO. Ty sa znížiš k takýmto primitívnym špinavostiam?

MAJA. Áno!

RADO. V poriadku! Ak chceš ostať na ocot a navyše po celý život neukojená, prosím!

MAJA. Ty že by si sa len tak vzdal tých krásnych nocí, striedavo vyplnených hádkami a živočíšnym sexom? Moje bozky...

RADO. *(túžobne)* Hmmm...

MAJA. Rafinované dráždenie...

RADO. Hmmm...

MAJA. Pomalé vyzliekanie...

RADO. Hmmm...

MAJA. Dych vyrážajúce polohy...

RADO. Hmmm...

MAJA. Perverzné praktiky...

RADO. Hmmm...

MAJA. Nezvyčajné miesta...

RADO. Hmmm... Nedostaneš ma!

MAJA. Detský olej...

RADO. Joj... Máš ho so sebou?

MAJA. Nie.

RADO. Tak nič.

MAJA. Najbližšiu hodinu skutočne nič. Viac nevydržíš.

RADO. Nechci vedieť, čo spravím potom!

MAJA. Znásilniš ma?

RADO. Bránila by si sa?

MAJA. Ako levica!

RADO. Levice neznásilňujem. Tak môžem začať bez teba...

MAJA. *(nadšene)* Ale to je zvrhlé!

RADO. Nepáčilo by sa ti to?

MAJA. Po zásnubách to vyskúšame. Po zásnubách!

RADO. A čo ty? Vydržíš to?

MAJA. Čo som ja - zvierka?

RADO. Niekedy mám pocit...

MAJA. Rozhodne to vydržím dlhšie ako ty!

RADO. Dajme tomu, že to dneska vydržím.

MAJA. To nepredpokladám, ale predpokladajme.

RADO. Čo ty vieš, čo tu budem vyvádzať po tvojom odchode? Stačí, keď sa tu zastaví Iveta - myslíš, že by ju bolo treba prehovárať?

MAJA. *(bleskovo, ukáže do rohu)* Tá podprsenka je jej?

RADO. Čo ja viem? Ale môže sa tu ocitnúť ešte jedna, stopercentne jej!

MAJA. *(naoko zúbožene)* Ty by si ma podviedol s inou ženou?

RADO. Nikdy! Zato ťa môžem podviesť s iným mužom... Aj Milan časom príde...

MAJA. Ty by si sa vyspal s chlapom? Bože! *(objíme ho)*

RADO. Fáza vzrušenia...

MAJA. No... Ale aby sme sa dopracovali k ostatným trom fázam, vieš, čo musíš urobiť.

RADO. Ono sa to už spravilo...

MAJA. Ja mám na mysli zásnuby...

RADO. Ja niečo konkrétnejšie.

MAJA. Zásnuby...

RADO. A môžeme ich uskutočniť v polohe šesťdesiatdeväť?

MAJA. *(chichoce sa)* Nie, zlato, musíš mať voľné ústa...

RADO. Ja rád pristanem na hocijakú...

MAJA. V poriadku. Poloha: ty na kolenách ma žiadaš o ruku a ja som v rozpakoch, či ti dám, teda či ti ju dám. Ideme na to?

RADO. *(zrazu vypleští oči)* Počkaj, počkaj!

MAJA. Čo je?

RADO. *(oslobodí sa, vrhne dopredu, na bruchu sa priplazí o okraju javiska a víťazoslávne zdvihne poloprázdnu krabičku cigariet)* Tak predsa! Mne sa hneď videlo, že ju tu niekto nechal! *(dychtivo jednu vytiahne, hrabe v kope odpadkov, kým nájde zapalovač, s rozkošou si zapáli, potiahne a vypustí dym)* Óóóch... Lepšie než sex!

MAJA. *(rozladene)* Lepšie ako sex so mnou?

RADO. Cigareta je tu a práve ju fajčím. Ty si síce tiež tu, ale sexuálne nedostupná. Tak o čom sa tu baviť?

MAJA. (*zúfalo*) O svadbe.

RADO. Nebud' romantik! Biele šaty! Spoločné bývanie! Deti!

MAJA. Biele šaty by som oželela.

RADO. Jedine na biele šaty pristúpim! Obleč si ich, kedy len chceš!

MAJA. Ja už viem, v čom spočíva tvoj odpor! Ty sa bojíš!

RADO. Ja? A čoho?

MAJA. Bojíš sa, že zrazu nebudeš môcť robiť tie svoje divoké opiáše, bojíš sa, že sa budeš musieť starať o decko a o svoju ženu, v tomto prípade mňa. Bojíš sa, že sa nebudeš môcť hocikedy stretávať s tvojimi kurvoidnými kamarátkami á la Iveta a teplými kamarátmi á la Milan.

RADO. Čo ťa je do Ivety?

MAJA. Mal si ňou niečo?

RADO. Nie. Bez teba nič, aj s Ivetou len s tebou!

MAJA. To myslíš vážne?

RADO. Ale nie. Nie som až taký perverzný.

MAJA. Nie?

RADO. Som. A mám pud sebazáchovy, ktorý mi velí - radšej doživotná impotencia ako jedno manželstvo!

MAJA. Dávaj pozor, lebo môžeš ľahko prísť k obom.

RADO. K manželstvu ľahko - nie!

MAJA. Prečo nie?

RADO. Zober si to logicky - dvaja ľudia by mali k sebe prejavovať lásku, nežnosť, porozumenie. Prejavujem ti lásku, nežnosť, aj porozumenie. Je tak?

MAJA. Po svojom, ale prejavuješ.

RADO. Načo ti je k tomu papier a decko?

MAJA. Ty mi vôbec nerozumieš! Keby si mi rozumel, už tu kľáčiš aj s bielou kyticou a žiadaš ma o ruku!

RADO. Nebud' romantik!

MAJA. Dobre, tak by si ma raz v sobotu zavliekol na radnicu, odchytil by si z ulice dvoch svedkov, povedali by sme si áno a boli by sme manželia!

RADO. Ale ako my dvaja môžeme fungovať v manželstve? Ty sa chceš vydávať, ja sa ženiť nechcem. Ty chceš decko, ja nie. Ty chceš usporiadaný rodinný život, ja nie. Tak mi povedz, ako by to fungovalo? Večné hádky o peniaze, o moje pivo, cigarety, o tvojich rodičoch, o všetkom by sme sa, milá moja, hádali!

MAJA. Hádky uvoľňujú napätie!

RADO. Keď ich je priveľa, napätie vyvolávajú. Hádame sa často?

MAJA. Nie. Tak v norme.

RADO. Nikdy sa nehádame o prachoch, o výchove detí, o tvojich rodičoch, o mojom nezaujme umývať riad, ale ako manželia by sme sa škriepili o každej tej najbežnejšej kokotine, na akú si spomenieš!

MAJA. Manželstvo je vecou kompromisu!

RADO. Ale ja nie som ochotný robiť kompromisy!

MAJA. Lebo si ešte nevyrástol z puberty! Pozri sa na tých svojich kamarátov a kamarátky! Veď si od nich aspoň o päť rokov starší! Takto predsa nemôžeš žiť večne!

RADO. Prečo nie?

MAJA. Päťdesiatnik, všetkými opustený, bez umeleckej iskry, bez perspektívy, ožierajúci sa, ničiaci si pľúca kilami cigariet denne - čo budeš robiť?

RADO. Prečo by ma mali všetci opustiť?

MAJA. Kto už o teba zakopne? Terajšia tvoja čeliadka už bude dávno poženená, povydávaná, spacifikovaná svojou zákonitou polovičkou, pre mladšie generácie už nebudeš zaujímavý ničím. Ničím! Jediný hosť u teba bude Milan, dúfajúci, že ťa raz predsa len zlomí!

RADO. S Milanom sme si to raz a navždy vyjasnili. Žiadne lámanie! A okrem toho - čo ty vieš, možno mi časom preskočí a naozaj ťa požiadam o ruku. Ale - to chce čas, ja ešte nijako nie som... ochotný robiť manžela a otca!

MAJA. *(naliehavo)* Tu čas nepomôže, Radko. Si tvrdohlavý ako baran, keby som čakala, kým sa rozhybeš, narástla by mi brada! Ty sám nikdy nedospeješ do štádia manžela a otca. Ja ťa tam musím dokopať. Záleží mi na tebe. Nechcem, aby si zostal opustený, schátraný starec, čo je všetkým na smiech.

RADO. Aj ty by si ma opustila?

MAJA. Chcem sa vydať. Chcem mať deti. Manželstvo je vecou kompromisu a ja som ochotná a schopná urobiť ten kompromis s niekým iným. A Lysistratu robím len preto, že ťa mám celkom náhodou rada.

RADO. Ty ma ženieš do chomúta, lebo ti na mne záleží? Ale - ja nemôžem byť šťastný, keď nie som slobodný... Pán seba a svojho času... Keď chcem, vyjdem von, keď chcem, tak spím, keď chcem, sa ožeriem...

MAJA. Ale to nejde donekonečna!

RADO. Prečo by nešlo?

MAJA. Si tak nemožne tvrdohlavý!

RADO. Pod' sem. (*Maja si sadne k nemu na posteľ*) Pamätáš sa na naše zoznámenie?

MAJA. Bodaj by nie. Ja, elegantná, práve skončená vysokoškoláčka, pracujúca v serióznej firme, po nadčase sa ponáhľam domov, keď mi tu zrazu cestu zastúpi neoholené, dlhovlasé individuum a spýta sa: "Pardon, nevieš, prosím ťa, nejakú peknú frázu, pomocou ktorej by som sa s tebou zoznámil?" Dnes by som ťa asi poslala do... najbližšej krčmy.

RADO. Ale ty si tam iba stála a usmievala sa a tuším si očervenela.

MAJA. V žiadnom prípade!

RADO. A hovoríš mi: "Iste, viem. Napríklad: Slečna, mali by ste sa radšej ponáhľať domov, lebo tu behajú kadejaké pochybné existencie. Ja aj tak idem druhou stranou, nech idete kamkoľvek. Dobrú noc!" a pohla si sa preč. Dobehol som ťa a hovorím: "Budem musieť použiť nejakú inú, táto sa nehodí." A ty: "To je zbytočné, nemám v úmysle sa s tebou zoznámiť."

MAJA. A ty si sa na to zaškeril a že: "Je neskoro, už sme sa dali do reči." Odpinkala som ťa, že nemienim v reči pokračovať. Dostalo sa mi vyhrážky, že ma budeš sprevádzať celou cestou domov a keď tam prídeme, celú noc budeš spievať pod oknom serenády.

RADO. Ako cikáda.

MAJA. Presne tak, ako cikáda. Potom som sa ti začala vyhrážať, že mám K. O. sprej. Začínala som tušiť, že si poriadne zvrhlý a drzý chlap, keď si povedal: "Ja som K. O. z teba. Ideme tam či tam?" Ukázala som smerom ku mne domov: "Ja idem tam a ty ideš presne opačným smerom." Nepomohlo, bol si na mne statočne nalepený. Už som bola zúfalá. Predstava, že prídem domov s takýmto príveskom, ma úplne vyľakala. Mala som dojem, že ty si naozaj schopný stáť celú noc pod oknom a cvrlikať.

RADO. Akože aj som! Vtedy som ťa nalákal do jedného podniku pod zámienkou, že ak tam so mnou pôjdeš, odpustím si tú cikádu. Tak sme tam sedeli hodinu, dve, tri, až bola polnoc a ty si sa vychytila domov. Asi som na teba zapôsobil, keď si ma nechala odprevadiť ťa až domov a ešte sme si dohodli rande na druhý deň.

MAJA. A takto sme sa stretávali a stretávali, poznávala som všetkých tvojich kumpánov, tento hrozný brloh... Tri roky a dvestodvadsaťpäť dní. Kam sme sa dopravovali!

RADO. Čo sa ti vlastne na mne tak páčilo?

MAJA. Ja neviem... Možno tá tvoja živočíšnosť. Cynizmus, drsné básničky. Ja teda nie som umelec, ale páčili sa mi tie tvoje ľúbostné básničky. Neboli hlúpe, ale aj tak boli ozajstné. Boli drsné, chcel si ma rozporcovať, aby si sa dopracoval k tomu, čo miluješ a sám nevieš, čo to je. Pamätám si ich. Taký... neskrotný. Sem-tam zabednený, ale fajn. A páči sa mi tvoj prístup k sexu. Pod tvojím vplyvom ja vyvádzam veci, o ktorých som jakživ ani nepočula. A máš nádherné oči. A to je tak asi všetko.

RADO. Až na tie oči mi práve chceš to všetko vziať!

MAJA. Jediné, čo si chcem vziať, si ty!

RADO. Bože, prečo? Čo by si povedala na manžela, ktorý je... nič? Šedivý priemer? Ved' by si uschla nudou hneď po svadobnej noci. Ty máš svoju presnú, dokonalú prácu, kde musíš byť dokonalá a presná. Ventiluješ sa u mňa, kde nič nie je presné a už vonkoncom nie dokonalé. Zrazu by si o toto všetko prišla!

MAJA. Ale prečo? Ved' ťa nemienim vykastrovať!

RADO. Pochop to! Ja som Rado! Ja nie som manžel! Ja som básnik, som ožran, som zvrhlík, som všetko, len nie manžel!

MAJA. Ale ja ťa chcem za manžela!

RADO. Ale to zase nechcem ja!

MAJA. Keď sa nevieme zhodnúť na dosť zásadnej veci, akou je forma nášho spoločného života... Ja už takto ďalej nemôžem... Mne by vôbec nechýbali tie opiáše, dymové kúdoly! Ja by som ťa brala aj ako šedivý priemer...

RADO. Ale to by som zas nebol ja, už si to uvedom!

MAJA. Ako môžeš, dofrasa, vedieť?

RADO. Seba snáď poznám!

MAJA. O tom dosť pochybujem. Teba nikto nepozná, ani ty sám.

RADO. Ja sa skrátka neožením!

MAJA. Aj keby to znamenalo... rozchod?

RADO. Prosím?

MAJA. Rozchod.

RADO. Ty ma chceš kvôli takej volovine nechať?

MAJA. No... Ved' mi nič oné nezostáva...

RADO. Ako to?

MAJA. Ja sa chcem vydať. Ty sa nechceš ženiť. Ja chcem dieťa. Ty nie. Vôbec sa na spoločný manželský život nehodíme. Tak čo mám podľa teba robiť? Nemienim čakať do štyridsiatky! Nemienim čakať vôbec!

RADO. A čo teda chceš robiť? Niekoho si klofnúť a o dva dni mu povedať: Počuj zlatko, chcem sa vydávať, ideme na radnicu? S mojimi rodičmi sa zoznámíš potom, na hostine. Po troch rokoch, keď ťa ešte stále mám rád, ty ma opustíš, lebo chceš iné priezvisko a pošťané decko doma?

MAJA. Áno. Dá sa povedať, že na mňa prišla ruja. Chcem manžela. Chcem otca pre svoje dieťa. Chcem robiť presne to, čo drvivá väčšina populácie.

RADO. Majka, prosím ťa, veď rozprávaš ako tá najposlednejšia hus!

MAJA. Možno som.

RADO. Ale nie si! Si na ženskú až neuveriteľne normálna!

MAJA. Tak čo chceš ty?

RADO. Aby sme žili ako doteraz.

MAJA. Doteraz? Keď nikdy neviem, koho tu nájdem a ako? Keď neviem, čo v najbližšej minúte povieš a čím ma zase naserieš?

RADO. A chcela by si pravý opak?

MAJA. Nie!

RADO. Tak tomu už vážne nerozumiem.

MAJA. Ja chcem... niečo iné. Veď si to predstav - prídem domov, čaká ma manžel, dve pekné deti. Navečeriame sa, budeme si rozprávať, čo kto cez deň zažil, potom janneviem, umyjeme riady, zahráme sa človeče, vyženieť deti robiť si úlohy, pred spaním im prečítaš rozprávku... Nebolo by to fajn?

RADO. Nebuď romantik! Tebe muselo niečo spadnúť na hlavu! Vieš, ako bude vyzerat' tá tvoja idylka? Žiaden manžel v domácnosti, to si vyhod' z hlavy. Obaja prídem unavení a rozzúrení domov, tam už bordel a banda vrieskajúcich Indiánov na vojnovom chodníku. Tak ich zmlátíme a vykopneme do izby, nech sa pripravujú do školy. Potom sa pohádame, kto umyje riad a úspešný deň zakončíme sledovaním idiotského programu v televízii.

MAJA. Keď nebudeme chcieť, nič také sa diať nebude!

RADO. Ale ty si nemôžeš vyberať, čo sa bude diať! Nemáš pred očami svojich rodičov? Ja sa pamätám na svojich. Poznám pol milióna rodičov a všetci sú rovnakí. Tomu sa nedá ujsť! To je... dané!

MAJA. Nič nie je dané!

RADO. Dobre. Príd'.

MAJA. Kam?

RADO. Príd' z práce. Ja ťa čakám doma. Som manžel v domácnosti. Deti zatiaľ nemáme.

MAJA. Ty sa chceš hrať?

RADO. Pokus. Ako by to asi vyzeralo.

MAJA. Dobre. Ale sľúb mi, že nebudeš extra odporný.

RADO. Nie viac, než je obvyklé.

MAJA. *(vyjde, potom vojde, Rado vzal zo zeme balíček od chipsov a prestrel si ho pred seba)*
To máš čo?

RADO. Noviny predsa.

MAJA. Odkedy čítaš noviny?

RADO. Niečo musím robiť, kým čakám na ženu, nie?

MAJA. Ty by si normálne čítal noviny?

RADO. Tak prichádzaš už?

MAJA. Dobre, už. *(zase vyjde, zase vojde)* Ahoj! Som doma! *(podíde k nemu, pobožká ho, Rado len niečo zamrmle)* Hej ty tam, v novinách! Tvoja žena prišla domov!

RADO. Ved' vidím.

MAJA. To ma nemôžeš ani slušne privítať?

RADO. *(podráždene)* Ved' som sa ti pozdravil!

MAJA. Neznelo to ako pozdrav. Čo máme na večeru?

RADO. Je tam ešte nejaký chlieb, aj v chladničke niečo ostalo...

MAJA. Ty si nič nevaril?

RADO. *(mimo roly)* Prečo si preboha myslíš, že viem variť?

MAJA. Mne sa sníva. Celý deň pracujem, driem ako kôň, prídem domov a môj manželík ma privíta v neupratanom byte, nenavarené, nohy vyložené a číta si noviny!

RADO. A čo som, žena v domácnosti?

MAJA. *(mimo roly)* Dohodli sme sa, že si manžel v domácnosti!

RADO. Jaj! No... príčina je taká, že som nemal čas.

MAJA. A čo si teda robil celý deň?

RADO. Písal.

MAJA. Písal! Čo?

RADO. Čo ťa do toho?

MAJA. Napísal si jednu čiarku a to je všetko!

RADO. Vieš, že musím odovzdať desať textov pre tú kapelu!

MAJA. Keby si si nevymýšľal! Celý deň si sedel na zadku a čumel do televízora.

RADO. (*mimo roly*) Počkaj, ešte nemáme televízor, veď sme si nenašetrili.

MAJA. (*vítazoslávne*) Máme. Otec pred pol rokom kúpil na poschodie farebný s diaľkovým ovládaním a teletextom, napojený na ich satelit!

RADO. No čo sa čuduješ? Máme farebný televízor s diaľkovým ovládaním a teletextom, napojený na satelit - to sa vždy niečo nájde!

MAJA. Nebuď taký odporný!

RADO. Ja som odporný?

MAJA. Ako had!

RADO. Načo si si ma brala?

MAJA. To by som teda tiež rada vedela! Si nemožný, nemožný, nemožný! Celý deň nepreložíš slamu krížom! Nerobíš nič a ja aby som ťa živila!

RADO. Kto ti káže?

MAJA. Tak aby si vedel, odteraz ťa živiť nebudem! Skap od hladu! Skap!

RADO. (*vstane, nazlostene odchádza do kúpeľne*) To by sa ti páčilo, však? Skapem, aby si vedela, budem tu ležať a zamknem sa a rozložím sa na dlážke a bude ti to tu smrdieť a všetci povedia, aha, to je manželka, vlastného muža nechala zdochnúť od hladu! Nažer sa sama! (*zatresne dvere*)

MAJA. (*vecne*) Čo robíš v kúpeľni?

RADO. (*vyzrie von*) To je akože druhá izba.

MAJA. A dokedy tam budeš?

RADO. Do noci. Pohádali sme sa, tresol som dverami. Chápeš? Po-há-da-li-sme-sa! A to sa ešte len hráme! To ešte nie je naozaj!

MAJA. Pohádali sme sa, lebo si to vyprovokoval!

RADO. Ja?

MAJA. A kto? Vyvaľuješ sa s novinami a tvrdíš, že nemáš čas na nič!

RADO. Nepoznáš ma? Nevieš, aký som lenivý?

MAJA. Viem. Veľmi dobre viem! Táto posteľ (*sadne si na ňu*) nezažila prezliekanie, odkedy som tu naposledy robila poriadok.

RADO. To je pravda, ale zato toho vyzliekania si užila...

MAJA. A vtedy som tu robila poriadok naposledy.

RADO. Každý bordel má niečo do seba...

MAJA. Naposledy!

RADO. ...to bolo krásne!

MAJA. Naposledy, som povedala!

RADO. Čo? Ach ták? To mala byť nejaká narážka?

MAJA. Nerob sa blbý.

RADO. Ó, to nie, len krv mi z mozgu odtiekla...

MAJA. Nikdy si tam žiadnu nemal.

RADO. Odtiekla...

MAJA. Tuším ani mozog.

RADO. Odtiekla, som povedal.

MAJA. To má byť čo?

RADO. Nerob sa blbá! Chcem tým povedať, že odtiekla do iných miest.

MAJA. (*ktorá to dávno pochopila*) Ha, víťazstvo tety Lisustraty!

RADO. Keď tak sedíš na tej posteli...

MAJA. Tuším to nebola dobrá taktika... (*vstáva z nej, Rado jej nedovolí*) Neskúšaj násilie!

RADO. Za koho ma považuješ? Nie, chcem sa spýtať, ako si predstavuješ naše manželské lože. Teda život.

MAJA. Už som ti povedala. *(opäť robí taktickú chybu, ešte si na tú posteľ ľahne)*

RADO. *(začne ju obťažovať)* Ešte raz.

MAJA. Zmizni, otravný hmyz! Teda, ako som už povedala, chcem sa vydávať v bielych šatách. Chcem veľkú hostinu, na ktorú bude pozvaných množstvo príbuzných. Daj preč tie ruky, lebo o ne prídeš.

RADO. Mám veľmi málo príbuzných, to ma chceš deprimovať už na svadbe? Pochytí ma depresia, že sa tohto dňa nedožili rodičia.

MAJA. Žiadne dojáky nebudú, ja budem šťastná ako bleha. Fňukat' bude moja matka, to ti zaručujem. Hej, brzdi, Lisystrata je prítomná! Kde som to prestala? Aha, takže nedovolím ti piť, pretože si chcem užiť' svadobnú noc. To je tá noc po svadbe, nie teraz, takže sa láskavo stiahni a... Ááá! Ucho nie!

RADO. To nádherné uško...

MAJA. Zradca! Nechaj mi ucho na pokoji! Zneužitie situácie a mňa! *(odpor slabne)*

RADO. Rozkošné, chutnučné uško...

MAJA. Okamžite s tým... prestaň!

RADO. A druhé uško na zožratie!

MAJA. Niééé! Aspoň dru-hé nechajjj...

RADO. Milé, zlaté, dokonalé uško!

MAJA. Í ty, Brúúúutus?

RADO. Vzdelanie ti nepomôže. Krásne uško!

MAJA. Ne-dovolíím!

(Lisystrata definitívne odíde do histórie a je len na dôvtipných inscenátoroch, ako vyriešia nasledujúce minúty, keď sa Rado s Majou venujú krajšej činnosti, než je debata o svadbe. Nech už urobia hocičo, po skončení sa spoza postele vynorí ruka, šmátra, je to Maja, zbiera si veci, oblieka sa. Napokon vylezie - neupravená, užialená, smrká. Sadne si depresívne na posteľ. Za ňou sa vynorí Rado v presne opačnej nálade.)

RADO. Nedáš si niečo piť?

MAJA. Daj mi pokoj!

RADO. Čo je zase?

MAJA. Nechaj ma na pokoji a vypadni. Vlastne ty si v tomto bordeli doma, tak vypadnem ja.
(vstane a berie sa k dverám. Rado vyskočí a zadrží ju)

RADO. No tak, no tak! Kam sa poberáš? *(dovedie ju naspäť k posteli, posadí ju a nežne objíme)* Tak. A teraz mi povedz, čo sa deje.

MAJA. Nič. Vôbec nič. Bojím sa teraz pozrieť do zrkadla. Čo tam uvidím.

RADO. V takýchto chvíľach si najkrajšia.

MAJA. Že to nevydržíš ty, to som predpokladala. Ale že to nevydržím ja! Ako sa mám teraz pozrieť tej ženskej za zrkadlom do očí?

RADO. Vyzývavo: nemáš mi čo diktovať!

MAJA. Tak. Takto dopadla Maja. Kvôli zle umiestnenej a enormne citlivej erogénnej zóne neudržala svoje pudy. Čert zober emancipáciu, feminizmus a vynálezcu ženských orgazmov! *(rozplače sa)*

RADO. Ale no tak! Súdiac podľa miery tvojej depresie som asi podal fakt dobrý výkon...
(Maja prestane a užasnuto naňho hľadí) No čo? Trocha mužskej márnivosti...

MAJA. To snáď nie je pravda. Si sviniar prvého rangu a ja tu s tebou strácam čas.

RADO. Hej. Tri roky, dvestodvadsaťpäť dní.

MAJA. Presne tak.

RADO. Dobre. Zahráme sa teraz na pravdu, čo ty na to?

MAJA. Podľa toho, čo si pod tým predstavuješ ty.

RADO. Že budeme k sebe úprimní a nič nezamlčíme. Neveru nevynímajúc.

MAJA. Čo? Bol si mi neverný?

RADO. V myšlienkach. S Umou Thurman.

MAJA. A to ti mám veriť.

RADO. Hra beží. Teraz sa niečo spýtam ja. Priznávaš dobrovoľne, že si so mnou strávila tri roky a dvestodvadsaťpäť dní?

MAJA. Priznávam.

RADO. A prečo si ich so mnou strávila?

MAJA. Lebo... lebo... To nie je fér.

RADO. Čo nie je fér?

MAJA. Prečo to mám povedať ja?

RADO. Si emancipovaná?

MAJA. Práve som poslala emancipáciu do riti.

RADO. O hodinu na to zabudneš. Neodpovedala si.

MAJA. Dobre. Tak to teda poviem. Milujem ťa, ty sviniar! (*rozplače sa*)

RADO. (*klakne si pred ňu*) Pozri sa na mňa. Pozri sa! Čo vidíš?

MAJA. Neoholeného, drzého, amorálneho, pochybného básnika, ktorý si zo mňa robí srandu a vôbec zo všetkého na svete, s ktorým sa nedá rozprávať vážne, ktorý mi povedal, že som jeho najobľúbenejší matrac; s ktorým sa nedá vydržať, ktorý fajčí, pije a je anarchista.

RADO. A ľúbiš ho?

MAJA. Áno. Sviniara jedného.

RADO. A milovala by si ho, aj keby to bol suchár, ktorý každý deň prichádza z roboty, zmláti decká, ohundre večeru, ak sa k nej vôbec nejako vyjadrí, potom si sadne s fľašou piva k televízoru a zachrápe?

MAJA. Aj tak.

RADO. Ešte sa hráme.

MAJA. Ty by si nebol taký.

RADO. Nie je to tak dávno, čo si ma chcela mať akurát takého.

MAJA. Hovorila som o niečom inom.

RADO. A toto by išlo s tým.

MAJA. Neviem si to predstaviť.

RADO. Chceš to radšej zažiť?

MAJA. Ako vieš, že by to dopadlo práve takto?

RADO. Všetky manželstvá tak dopadajú.

MAJA. Nemusia. Buďme výnimka z pravidla.

RADO. Nebuď romantik.

MAJA. Zase sa bojíš.

RADO. *(po chvíli)* Bojím. Bojím sa, že príde deň, keď sa na teba pozriem, ostarnutú, nepeknú, uhundranú, a poviem si: bože, prečo som si ju vlastne zobral?

MAJA. Lebo si ju mal rád.

RADO. Práve toho sa bojím. Že to budem musieť povedať v minulom čase. Mal som ju rád, lebo bola rázna, pekná, ničoho sa nebála, ani mňa. Miloval som ju, lebo bola živá. Tak ako ja. Boli sme neuveriteľné protiklady a predsa sme mali toľko spoločného. Do všetkého skákala hlavou a bila sa s tým, kým nezvíťazila. A keď to nešlo, urobila kompromis.

MAJA. Hovoríš v minulom čase.

RADO. A myslím v prítomnom.

MAJA. Koho som si to ja zobrala a preboha prečo? Bol mladý a silný. Ničoho sa nebál, ani mňa. Bol živý. Tak ako ja. Do všetkého skákal hlavou a bil sa s tým, kým nezvíťazil alebo nepadol na hubu. Potom sa zdvihol a šiel ďalej.

RADO. Za prvé roky manželstva som jej narobil mnoho problémov. Na svadbu som došiel neskoro a v sprievode svojej ožratej Timurovej družiny. Jej otec dostal srdcový záchvat a v tej chvíli bola ochotná umlútiť ma svadobnou kyticou, zaškrtiť závojom a prinútiť ma zjesť oba prstene.

MAJA. Napokon som sa zhlboka nadýchla a povedala, že keď ho zabiť, tak až ako manžela a vydala som sa zaňho. Na svadobnej hostine sa ožral ako sud a do postele som ho niesla ja. Svadobnú noc som strávila tým, že som pedantne trhala všetky gratulačné telegramy a blahoželanía.

RADO. Na druhý deň, keď som s opicou vstával, po mne začala hádzať koláče a torty. Urobila to s veľkou radosťou, lebo ich piekla teta Alica, ktorú odjakživa neznášala. Potom sa zamkla na záchode a spisovala žiadosť o rozvod. Keď ju mala napísanú, vyšla von a schytila čokoládovú tortu so šľahačkou rovno do tváre.

MAJA. Rozzúrila som sa a šmarila po ňom porcelánovú labuť, čo sme dostali od sesternice Berty. Chvalabohu, bola otrasná. Tak po mne začal strieľať škvarkovými pagáčmi bez škvariek, čo piekla stará mama. Poriadne to bolelo, hehe. Až keď sme vystrieľali všetku muníciu, padli sme medzi všetky tie rozmliaždené koláče a krásne sa milovali. V momente, keď sa mu do zadku zapichol črep z tej labute, som pochopila, že s ním chcem prežiť celý svoj život.

RADO. To predsavzatie jej dlho nevydržalo. Kým ona chcela, aby sme žili ako sporiadaná rodina, do ktorej je radosť sa večer vracieť, mne ešte nedošlo, že som sa oženil. Občas som chodil domov nad ránom, načľapovaný ako vedro. Nasledujúci týždeň bola vždy tichá domácnosť a ako čas postupoval, bolo vždy ťažšie uzmierovať si ju. Opäť sa vrátila k Lysistratínym praktikám, ale tentoraz nepovolila.

MAJA. Občas sa ale podarilo kadečo, jedine tak si možno vysvetliť, že som otehotnela. Postavila som ho jasne pred problém: ja budem na materskej a niekto nás musí živiť. Keďže bol otec dieťaťa a môj manžel, neostalo mu nič iné, len ísť pracovať. Vystriedal asi

desať zamestnaní, ale z každého ho zanedlho vyrazili. Prakticky jediným našim príjmom boli peniaze, čo mu zaplatili diletantské garážové kapely za rovnako diletantské texty.

RADO. Nech som robil kdekoľvek a čokoľvek, večer som sa vracal domov, decko vrieskalo a Maja na mňa tiež. Nestačilo jej, že celý deň robím, aby som ju uživil, vždy po mne niečo chcela. Prestali sme posteľ považovať za niečo iné, ako miesto oddychu. Z núdze som zobral prekladanie lavstoriek.

MAJA. Ale fuj!

RADO. To bolo azda ešte horšie. Celý deň som bol doma a donekonečna počúval tie jej otrepané reči.

MAJA. Nepohol ani prstom. Večer si prišiel z roboty, vyvalil sa na gauč a ignoroval ma. Vôbec ho nezaujímalo, že ja som celý deň s deckom, varím, periem, upratujem. Keď som ho nedajbože poprosila, aby mi zložil záclony alebo umyl riady, dva dni potom som počúvala jeho sprosté reči. Keď zobral, fuj, to prekladanie, ešte sa to zhoršilo. Celý deň klopkal na tom prekliatom stroji a svet preňho neexistoval. Ani ja.

RADO. Moje texty zrazu nikto nechcel, vraj nemajú šťavu a už skrátka nie sú to, čo bývali. Maja nevedela, čo so sebou. Začala čítať moje preklady a kritizovala ich. Najprv sa vysmievala iba príbehom, potom môjmu prekladu, opravovala vety a jej najobľúbenejším výrazom bolo "A nebolo by lepšie, keby...". Často ma rozzúrila do nepríčetnosti a hádali sme sa ako psy. Po jednej obzvlášť výživnej hádke ma vyhodila z postele. Po ďalšej z izby. Nakoniec ma vyhodila z bytu a zo svojho života.

MAJA. Bol to najlepší krok v mojom živote. Rozviedli nás hneď. Dcéru som dostala do opatery ja a on mohol tak akurát posielat' alimenty a raz za dva týždne sa na ňu prísť pozrieť. V byte bolo zrazu vzdušno a príjemne. Poupratovala som, prehodila nábytok. S ťažkou skriňou po starej mame mi musel prísť pomôcť sused - mladý a slobodný učiteľ telocviku. Mal čierne vlasy a biele zuby.

RADO. Že ma vyhodila, to ma netankovalo. Ale keď sa moje dieťa raz pri jednej návšteve spýtalo, ako to, že má dvoch ockov, to už bolo veľa. Povedal som tomu svalnatému idiotkovi, čo sa jej nasťahoval do bytu, že moja dcéra je moja a nech jej nepletie hlavu. Skúšal ma ohúriť svojimi jednosemestrovými znalosťami psychológie a rečnil niečo o jednote rodiny a zachovaní duševného zdravia dieťaťa. Keď povedal, že by som vôbec mal prestať s návštevami, že by to bolo ideálne, dal som mu jednu do zubov.

MAJA. Nebyť toho, že zasiahnem, asi by môj druhý manžel toho prvého umlátal. Dlho som ho nevidela a až neskôr mi došlo, že moja podarená dcérenka sa s ním stretáva tajne. Liezlo mi na nervy, že svojho adoptívneho otca neakceptovala a tvrdohlavu a provokatívne ho oslovovala ujo. Prvý raz zdrhla z domu, keď mala jedenásť. Samozrejme, k svojmu ocinkovi. Priviedol ju nazad, aby som ho trebárs nedala na súd. Zase myslel len na seba.

RADO. Vtedy som sa snažil dcére vysvetliť, že jej výlet nebol na nič dobrý, iba čo si oboch popudila proti sebe a ešte viac proti mne. Že všade budú tvrdiť, že som ju odlákal. Revala ako malá, keď sme išli naspäť, doma potom dva týždne štrajkovala. Skúšal som to svojej bývalej žene vysvetliť, ale ona bola hysterická a obviňovala ma, že chcem svoju dcéru

zavítať presne do takej špiny, v akej som žil ja sám. Pritom presne vtedy mi vyšla už druhá kniha a zamestnali ma v jednom týždenníku ako redaktora. Párkrát sa to všetko ešte opakovalo.

MAJA. Podcenila som moc génov. Dcéra bola presne taká ako otec. Tvrdohlavá, rozpustilá, drzá a neposlušná. Koľkokrát som sa s ňou hádala kvôli krátkej sukni, vždy som ustúpila, lebo vždy ma prepadol pocit, že sa hádam s jej otcom. To ma tak vystrašilo, že som kapitulovala. Vždy. Keď mala šesťnásť, raz v noci ma zobudil vresk a buchot z jej izby. Vošla som tam a vydesene som pozorovala, ako moja dcéra mláti svojho adoptívneho otca nočnou lampou po hlave. Keďže nebol schopný vysvetliť, čo robí o polnoci v jej izbe a navyše nahý, nijako nevyvrátil moje podozrenia. Napokon sa prišlo na to, že celé roky sa zamkýnal s ôsmačkami v kabinete.

RADO. Myslel som si, že sa budem cítiť ako víťaz, keď to na toho frajera celé spadlo a ona sa s ním rozviedla. Namiesto toho som bol vydesený a rozzúrený. Dcéra mi volala ešte v tú noc. Bežal som. A tam už božie dopustenie. Idiotko zavretý v kúpeľni, Maja mláti do dverí stoličkou a sľubuje, že ho zabije, dcéra leží v posteli, striedavo plače a povzbudzuje svoju matku v jej úsilí. Obom som dal prášky, vtláčil ich do postele, vyvalil dvere na kúpeľni, vydesenému idiotkovi som vyrazil niekoľko zubov, urobil mu dva vkusné monokle a pár ďalších modrín, nahého ho vyrazil z bytu s tým, že ak ho ešte raz uvidím, rozporcujem ho príborovým nožikom. Najbližšie dni som sa od exmanželky a dcéry ani nepohol, obe boli ešte v šoku.

MAJA. Prvý rozvod bol úplná balada oproti tomu druhému. K tomu sa pridružil aj súd, lebo Rado nástojil na tom, že ho treba zavrieť, nech mu spoluväzni odrežú vtáka a napchajú do papule. Obe sme s tým demokraticky súhlasili. Neviem, ako to s ním dopadlo, ale dúfam, že ho vykastrovali. Rado mi vtedy veľmi pomohol. Dcéra bola v siedmom nebi, že je s ňou a ja nič nenamietam. Po tom prežitom šoku som bola dosť nemožná a celý chod domácnosti a tuším aj života zariad'oval on. Potom chcel odísť do svojho bytu, ale dcéra ho nepustila. Ani ja.

RADO. Zrazu som si nevedel predstaviť, ako by som ďalej žil bez svojich dvoch opíc. Zaujímavá vec, od tých čias sme sa priveľmi nehádali, pokojne sme si nažívali až do smrti.

MAJA. Zaujímavá vec, úplne odmietol sa znovu so mnou oženiť. Do smrti sme žili na divoko a susedia a naša rodina si klepkali na čelo.

RADO. Vždy, keď nadhodila možnosť svadby, vzpriečil som sa. Nikdy som nechcel byť jej manželom. Vždy som ju chcel len milovať.

(Ticho.)

MAJA. Ty... povedz mi, na čo sa to vlastne hráme?

RADO. Na otecka a mamičku.

MAJA. Otecka a mamičku... To svojej dcére naozaj neželáš nič lepšie, než aby ju chcel znásilniť telocvikár?

RADO. Dovoľ, to si si vymyslela ty.

MAJA. Muselo mi preskočiť.

RADO. Je z nás pekný párik cvokov. Až do smrti. Ozaj, zabudli sme vyriešiť, kto umrie prvý a koho postihne ten veselý osud vdovca.

MAJA. Mňa. Kto to kedy videl, aby muž prežil svoju ženu. A tvoja životospráva ťa priam predurčuje na infarkt alebo mŕtvičku.

RADO. To je dobre. Ťažko by sa mi žilo bez teba.

MAJA. A mne nič iné neostane.

RADO. Vdovec je smiešny. Vdova je malebná.

MAJA. My sme úplne strelení. Že ty, to je v poriadku, ale prečo preboha ja?

RADO. To si musíš vyriešiť sama.

MAJA. Takže si ma nevezmeš ani keby čo.

RADO. Ved' v pohode môžeme žiť aj bez toho.

MAJA. Nemôžeme, Radko, nemôžeme.

RADO. Môžeme, Majka, môžeme.

MAJA. Chceš dcéru, Radko?

RADO. Chcem, Majka, chcem.

MAJA. Tak si ma vezmi, Radko.

RADO. Radšej bez potomkov, Majka.

MAJA. Nech sa páči, Radko, však ťa to omrzí.

RADO. Neomrzí, Majka, neomrzí.

MAJA. Omrzí!

RADO. Neomrzí!

MAJA. A omrzí!

RADO. Nikdy!

MAJA. Ved' počkaj!

RADO. Nič iné po tebe ani nechcem.

MAJA. A čo keby si sa, ty somár egoistický, aspoň raz zaujímal o to, čo chcem ja?

RADO. Tak mi povedz, čo potrebuješ ty. Koho potrebuješ ty?

MAJA. Ja... Ja potrebujem niekoho, kto by stál pri mne, kto by ma miloval, koho by som ja milovala...

RADO. A to nie som ja?

MAJA. ...kto by sa stal otcom môjho dieťaťa... Nie, Radko, to nie si ty. Každý deň to vidím - manželstvá sa nikdy neuzatvárajú z veľkej lásky. Skôr z tej pokojnej, takej... trvacej. Manželstvo nie je o láske...

RADO. Veď ti vravím...

MAJA. Chcela som urobiť výnimku. Vziat' si chlapa, ktorého naozaj, naozaj milujem. No, nevyšlo to. Škoda. Ja sa vlastne teraz pekne pozbieram, pekne sa s tebou rozlúčim. Bolo to v podstate celkom pekné, Radko. Tri roky a dvestodvadsaťpäť dní, čo sme spolu. Bolo to o nervy, ale bolo to krásne. Bolo to veľmi krásne. Ale ja som už unavená. Už nechcem prichádzať do smradľavej diery medzi ohorky cigariet a prázdne fľaše. Už nechcem počúvať tvoje duchaplné reči. Zvykla som si na to, ale nikdy ma to neprestalo srať. Stačilo. Musím sa starať sama o seba a chcem sa starať o niekoho iného, než si ty. Chcem sa starať o ozajstné dieťa, nie o to veľké dieťa, ktorým si a ktorým ostaneš, kým ťa všetci neopustia. Potom... potom budeš urazené dieťa, zanevrieš na svet, ktorý ti tak veľmi ublížil... Ale ja plávam do prístavu. Ja som motorový čln, nie plachetnica. --- Keď ti toto všetko poviem, dostaneš na rozlúčku pusku na líce a možno sa niekedy stretne na ulici.

RADO. *(omámený krúti hlavou)* Čo to, preboha, hovoríš?

MAJA. *(zasnene)* Nevieť... Asi niečo, čo som ti mala povedať už dávno. Vydám sa a budem mať deti. A ty ostaneš na pozadí môjho mozgu ako to úžasné, kvôli čomu sa oplatilo žiť. Môžem povedať, že som si užila, veľa sa naučila. Áno, Radko, bolo to pekné...

RADO. Ty... naozaj chceš odísť?

MAJA. Naozaj.

RADO. *(po chvíli nehybnosti)* Ani si sa nepohla.

MAJA. A neviem, prečo.

RADO. Mal by som ti povedať: nechod'? Nechod', lebo ťa potrebujem, potrebujem ťa ako nikoho na tomto svete. Mám veľa kamarátov, ale jediná lásku - teba? Že to síce rozumom chápem, ale odmietam to prijať? Že sme spolu vydržali dosť dlho a ešte pekných pár chvíľ vydržíme? Chceš, aby som ti povedal, že ťa milujem? Chceš počuť všetky tie romantické kydy?

MAJA. Nechcem.

RADO. Milujem ťa. *(po chvíli)* Nič mi na to nepovieš?

MAJA. Ja som už povedala všetko, čo sa dalo.

RADO. Čo máš zase?

MAJA. Rado, ono to vážne nejde. Ľutujem. Nehodíme sa k sebe. Ty sa vlastne nehodíš k nikomu. Ty si žiješ sám, a sám pre seba. Ty potrebuješ len niekoho, s kým môžeš spať a s kým sa hádať.

RADO. Potrebujem teba.

MAJA. Ale ja ťa nepotrebujem. Ahoj. *(stojí na mieste)*

RADO. Nechod'.

MAJA. Idem. *(stojí)*

RADO. Ostaň so mnou.

MAJA. Neostanem.

RADO. Prosím.

MAJA. *(skríkne)* Drž už hubu, lebo naozaj neodídem!

RADO. Neodíd'.

MAJA. *(pomaly sa pohne ku dverám)* Už to celkom ide. *(Rado sa pohne smerom k nej)* Stoj tam, kde si! *(zastane pred dverami)* Už som sa rozbehla. Je to jednoduché. Veľmi jednoduché. *(stojí, pre seba)* No tak, otvor tie dvere! *(otvorí ich)* Aha, ide to! *(kričí dozadu)* No vidíš, že to ide! Zbohom, Radko!

RADO. *(sadne si na posteľ)* To mi ani nevieš povedať do očí?

MAJA. Uhádol si. Ak sa za mnou rozbehneš, budeš si ma musieť vziať. Ak sa ja vrátim, vyhral si. A pokiaľ obaja ostaneme na svojich miestach, na spoločný život sa vôbec nehodíme. Platí?

RADO. Je to tá najväčšia kravina, akú si vo svojom živote vymyslela.

MAJA. Takže dobrý nápad. Ideme na to. *(pomaly vyjde)*

RADO. Ty si to chcela! *(sedí na posteli, obzerá sa, pripáli si cigaretu, nervózne ju zahasí, chodí hore-dolu, čaká)* Ona sa asi fakt nevráti... Tak nech, no. Ak sa tak hrnie do manželstva, nech nie so mnou. *(kope do vecí na zemi)* To je rozchod... *(zastane, zdvihne hlavu)* No dobre, dostala si ma! *(rozbehne sa ku dverám, roztvorí ich, chce vybehnúť, ale zrazí sa s vracajúcou sa Majou. Rado ustúpi, dívajú sa na seba...)*